

JAAKKO JA MAAILMANVALLOITTAJAT

JANUARY 20, 2011

Seuraavaa oikeaa matkaa odotellessa olemme katsoneet muutaman jakson Yle TV1:ltä lauantai-iltaisin tulevasta matkailusarjasta [Jaakko ja maailmanvalloittajat](#). Sarjan Panama-jaksossa esiteltiin myös [Mietteiden metsä](#) - sademetsähanke – yksi vaihtoehto näille lahjoita vuohi -lahjoille, josta aikaisemmin Panamassa asuvat ystävämme olivat meille kertoneet jo aikaisemmin.

Berliini-jakson suomalaisen huippukokin ravintola ei kuitenkaan innostanut matkustamaan Berliiniin (ei edes siten, että siellä mahdollisesti ollessamme kävisimme siellä syömässä) – Michelin-tähti -tasoinen ruoka menee vähän yli mieltymystemme. Tulevista jaksoista Islanti- ja Gotlanti- jaksot vaikuttavat ainakin kiinnostavilta.

KALIFORNIA 1982

JANUARY 22, 2011

Matkamessuille menemisen sijasta päädyin “tutkimaan” vanhoja matkojamme ja skannaamaan joitakin dia- ja paperikuvia digitaaliseen muotoon.

Alkutalvesta 1982 teimme ensimmäisen yhteisen kaukomatkamme – Kaliforniaan.

Matka oli Aurinkomatkojen senaikainen vakiomatka, joka käsitti viikon Los Angelesissa ja toisen San Franciscossa – mutta juuri meidän matkaviikoillamme koko muu ryhmä (n. parikymmentä enimmäkseen eläkeläistä) lensi Los Angelesista 2 viikoksi Hawaijille ja meille jäi yksityisoppaat kumpaankin kaupunkiin!

Los Angelesissa näimme mm. Hollywoodin ja Beverly Hillsin kaupunginosat, Tyynen valtameren ensimmäistä kertaa elämässämme ja koimme, samoin ensimmäistä kertaa elämässämme Bonadventure-hotellin maisemahissit, jotka nousivat yli 100 metrin korkeuteen. Retkiä teimme mm. [Universal Studioille](#), jossa tappajahai oikeasti onnistui yllättämään ja [Disneylandiin](#), jossa oppaamme, Eki Mikkonen, innosti meidät paljon useampaan laitteeseen kuin “aikuisina” olisimme ehkä muuten menneet. Ehdotimme myös oppaalle, että voisimmeko, kun ryhmä koostui vaan meistä, käydä katsomassa [Mt Palomarin](#) isoa peiliteleskooppia ja sopihan se, joten nousimme vuorelle 1,7 km:n korkeuteen, jossa maassa oli lunta ja lämpötilakin melkein pakkasen puolella. Paikalliset ihmettelivät kesävaatteitamme ja kysyivät, että mistä olimme, ja itseämmekin nauratti, että suomalaiset eivät osaa pukeutua pikkupakkaseen. Mutta rannikolla oli lähes 30 astetta lämmintä. Samalla retkellä kävimme San Diegossa katsastamassa UCSD:n campuksen, siinä missä Los Angelesissa kävimme UCLA:ssa ja San Franciscossa UCB:ssä ja Stanfordissa – olinhan vasta lopettanut itse opinnot TKK:lla ja erityisesti tietotekniikan alueella nämä kaikki yliopistot olivat tosi kuuluisia ainakin noina vuosina.

Los Angelesista Lasse osti muuten itselleen Canon A-1 järjestelmäkameran 35-105/3,5 linssillä tuolloin hintaan 650\$.

San Franciscoon saavuimme keskelle kiinalaisten uutta vuotta ja näimmekin heti ensimmäisenä iltana China Townin ja kiinalaisen uuden vuoden kulkueen. San Franciscon mieleen painuneita nähtävyyksiä olivat mm. [Transamerica Pyramid](#) ja [Golden Gate](#), jonka ylitimme myös kävellen ja Fishermans Wharf. Ja tietysti kukkulat ja jyrkkiä katuja ylös alas ajavat kaapelivaunut – ja miksei autotkin, jotka välillä tuntuivat oikeasti lentävän polveilevaa alamäkeä ajaessaan. Ja lahdella näkyvä [Alcatrazin](#) vankilasaari.

Retkiä teimme mm. Sausaliton puolelle ja Muirin punapuumetsään ja Steinbeekin maisemiin Montereyhin, Carmelin kylään ja ajoimme [17-mailin](#) puistotietä pitkin.

LENINGRAD 1983

JANUARY 29, 2011

Leningradissa 1983 – [klikkaa kuvasta kuva-albumiin](#)

Jatketaan aikamatkailua – elokuussa 1983 teimme 4 vrk:n junamatkan silloiseen Leningradiin.

Aioimme ensin varata viikon matkan – yleensä jo tuolloinkin myytiin viikon tai kahden lomamatkoja – mutta Leningradiin emme tuolloin sellaista löytäneet ja Leningradiin päästyämme olimme itse asiassa tyytyväisiä siihen, että matka kesti vain 4 vrk ... erityisesti haasteita oli ruokapuolella.

Junamatka Repinillä Helsingistä Leningradiin kesti tuolloin 7 tuntia.

Leningradissa majoituimme hotelli Moskvaan, joka oli ihan ok (poislukien ruoka, esimerkiksi aamiainen tarjottiin koko seurueelle pitkässä pöydässä, ja jos toisessa päässä pöytää otettiin kahvia vähän reilummin, niin toiseen päähän sitä ei enää riittänyt – ja lisää ei tullut).

Nähtävyyksiä kiersimme kaupunkikierroksella normaaliin tapaan, lisäksi kävimme tietysti Eremitaasissa ja päiväretkellä kauniin kesäisessä Pietarhovissa, jonne mentiin bussilla ja josta palattiin kantosiipialuksella.

Itsenäisesti kaupunkia katsastimme hiukan Newski Prospektilla, Gostinyi Dvorin - tavaratalo erosi melko paljon Helsingin Stockmannista. Enimmät ostoksethan tuohon aikaan tehtiinkin turisteille tarkoitetuissa Beriozka -kaupoissa.

Ruokailuunkin löytyi sitten ratkaisu – hotelli Pribaltiskajan seisova pöytä, jossa kävimme ensin samaan aikaan kaupungissa autolomalla olleen Lassen veljen perheen opastamana ja vielä toisen kerran omatoimisesti metrolla ja taksilla. Metrolla

matkustamisessa oli tietysti hiukan haastetta, kun venäjänkieliset aseman nimet piti vauhdissa tunnistaa lähinnä niiden pituudesta!

[Kuvia kesän 1983 Leningradista pienessä kuva-albumissa.](#)

2 X ISRAEL (JA EGYPTI) (1989 JA 1996)

FEBRUARY 5, 2011

Viimeviikkoisten uutisten innoittamana päätin seuraavaksi palata Israelin matkojemme kuviin. Etenkin kun toisella matkalla pistäydyimme myös Egyptissä – ainakin tuolloin (1996) Eilatista saattoi ylittää rajan kävellen ja käydä Taban puolella lyhyellä päiväretkellä.

([linkki](#) 1989 ja 1996 -kuviin)

1989 kävimme Eilatissa kahdestaan – voisiko sanoa aktiivilomalla, sillä viikon matkan aikana ehdimme osallistua introsukellukseen, käydä linturetkellä ja osallistua retkeen Kuolleelle Merelle ja Jerusalemiin.

Jerusalemien retki oli rankka – aamuviidestä iltayhdeksään – mutta sillä ehtikin sitten nähdä Jerusalemissa Öljymäen, Bethlehemin (Jeesuksen syntymäkirkon), Itkumuurin (Länsimuurin), Kalliomoskeijan, Via Dolorosan, Golgatan (Jeesuksen hautakirkon) ja Getsemanen puutarhan.

Samassa hotellissa samalla matkalla lomailivat myös silloisten “perussuomalaisten” puheenjohtaja Veikko Vennamo vaimonsa Sirkan kanssa.

([linkki](#) samaan 1989 ja 1996 kuva-albumiin)

1996 kävimme Eilatissa uudestaan – tällä kertaa Pirkon siskon Astan ja Jussin (tuolloin 8v) ja Sadun (tuolloin 7v) kanssa. Tämä matka tehtiin lasten ehdoilla: hotellin (Orchid) ja toisen läheisen hotellin (Eilat Princess) uima-altaat olivat ahkerassa käytössä ja paikallisista eläimistä tutustuimme ainakin kaloihin, kameleihin ja strutseihin.

Kun ruokailu lasten kanssa vaati hiukan enemmän paneutumista opimme myös tarkemmin tällä matkalla kosher-säännösten haasteita: pizzoissa ei voi olla lihaa, kun niissä on juustoa ja samassa ravintolassa saattoi olla kaksi puolta, toinen missä tarjotaan maitotuotteita ja toinen missä tarjotaan lihaa.

Tällä kertaa emme retkeilleet ihan Jerusalemiin asti, mutta vuokrasimme auton ja ajoimme Kuolleelle Merelle, jonka suolainen vesi oli tietysti lapsille ihan uusi kokemus – samoin kuin kyseisen veden pistävä maku, jos sitä joutui suuhun!

DUBAI-OMAN-FUJAYRAH-ABU DHABI-BAHRAIN

FEBRUARY 11, 2011

... eli kolme uutta maata suunnitelmassa ensi viikolla ...

MERIHARAKKA.NET 7V 15.2.2011

FEBRUARY 17, 2011

Hiukan myöhästyneet onnittelut!

Ja tässä "kortti" – Muscatista, Omanista – vai jostain ulkoavaruudesta?!

DUBAI, OMAN, FUJAYRAH, ABU DHABI, RAS AL-KHAIMAH, UMM AL QUWAIN JA AJMAN

FEBRUARY 26, 2011 PSCHILDT 3 COMMENTS

(klikkaa kuvasta kuva-albumiin)

Kahden [Kristina Cruises](#) -varustamon risteilyn jälkeen kokeilimme kansainvälistä risteilyä: Vietimme viikon [Costa -varustamon](#) Costa Deliziosa -aluksella reitillä Dubai – Oman – Fujeyrah – Abu Dhabi – Dubai. Alunperin Abu Dhabista oli tarkoitus jatkaa vielä Bahrainiin, mutta arabimaailman levottomuuksien takia varustamo päätti sitten viime hetkellä jättää Bahrainin väliin.

Costa Deliziosa oli Kristina Reginaan tai Kristina Katarinaan verrattuna todella iso alus – matkustajia risteilyllä oli kuulemma 2300 (ja heitä varten n. 1000 -hengen henkilökunta). Yllättävän hyvin elämä laivalla kuitenkin sujui, niin ateriointi kuin kulkeminen laivalle tai laivalta tai retket. Matkustajia oli ainakin seuraavilta kielialueilta: italia, ranska, saksa, englantia, espanja, hollanti – tämä pääteltynä siitä, että pelastusharjoituksessa asiat kerrottiin näillä kielillä. Suomalaisiakin laivalla oli kuulemma “bussillisen verran” – risteily on ainakin Aurinkomatkojen tarjonnassa. Me varasimme matkamme kuitenkin tällä kertaa sen verran myöhään, että ko. kiintiö oli jo myyty ja ostimme sitten risteilyn suoraan suomalaiselta agentilta (ATC) ja lennot erikseen (Finnairilta). Viikon risteilyn lisäksi asuimme Dubaissa hotellissa ([Arabian Courtyard](#)) 2 yötä. Laivakin toimi Dubain hotellinamme useamman yön, sillä varsinainen risteilyosuus alkoi vasta maanantaina, vaikka saavuimme laivalle jo sunnuntaina ja Bahrainissa käynnin jäätyä väliin laiva palasi Dubaihin jo perjantaina, vaikka poistuimmekin siltä vasta sunnuntaina. Risteilyn ensimmäinen kohde oli Muscatin kaupunki Omanissa, johon tutustuimme varustamon perusretkellä. Melko eksoottisen tuntuinen maa, jonka 3-miljoonainen kansa elää öljystä. Ensimmäinen “nähtävyys” olikin Shell-huoltoasema, jonka innoittamana opas pääsi kertomaan siitä, miten maa on muuttunut sen jälkeen kun siellä 1960-luvulla löytyi öljyä.

Omanista matka jatkui Fujayrahiin – pieni kuuma ja pölyinen kaupunki. Tähän tutustuimme enimmäkseen kävellen – ehkei niin hyvä idea, mutta tulipahan hiukan liikuntaa laivalla syömisen lomaan (laivalla kun ruokaa oli käytönnässä tarjolla lähes vuorokauden ympäri ja toisin kuin suomalaisilla laivoilla, kaikki ateriat kuuluivat risteilyn hintaan, vain juomista piti maksaa erikseen).

Fujayrahista seuraava emiraattikunta, Abu Dhabi, olikin sitten jo isompi (isoin emiraattikunnista). Abu Dhabissa vietimme viikon vuonna 1994 ja tällä kertaa otimme kaupungin kevyesti – otimme laivalta taksin Emirates Palace -hotelliin (tutustuen [Sex and the City 2](#) -elokuvan maisemiin) ja jatkoimme sieltä Marina Mall -ostoskeskukseen ja lopuksi kävelimme patkan rantabulevardia.

Abu Dhabista laiva palasikin sitten jo suoraan Dubaihin. Bahrainin väliin jäämistä hiukan harmitellen päätimme sitten vuokrata yhdeksi päiväksi auton ja kuljettajan ja kävimme katsastamassa vielä [loputkin emiraattikunnat](#) eli Ras Al-Khaimahin, Umm Al Quwainin ja Ajmanin. (Sharjahinkin läpi ajoimme, mutta emme siitä välittäneet, koska sielläkin olimme olleet jo aikaisemmin). Näistä pohjoisista emiraattikunnista Ajmanin valkoinen hiekkaranta ja [Ajman Kempin](#)skin rantaravintolassa nautittu lounas viehätti eniten.

Dubaissa “kuuluu” nykyisin ilmeisesti kiertää hotelleja ja ostoskeskuksia, niin niinpä sitten katsastimme [Atlantis](#)-, Jumeirah- ja Burj Al Arab -hotellit, näistä viimeinen on se purjeen muotoinen seitsemän tähden hotelli. [Burj Al Arab -hotelliin](#) pääsee sisään vaan pöytä- (tai huone)varauksella, mutta pöytävarauksen tekeminen onnistui vielä hotellin portilta ja niinpä sitten nautimme drinkit ja hiukan pientä syötävää maailman kalleimmassa hotellissa. Palmua ([Palm Jumeirah](#)) näimme hiukan Burj Al Arabin ylämästä kerroksesta, mutta kunnolla sen nähdäkseen olisi pitänyt ostaa helikopteriretki, mitä emme tehneet.

Ostoskeskuksista katsastimme Dubai Mallin (kauppojen lisäksi todella iso akvaario ja korkea vesiputous), Mall of Emiratesin (sisälaskettelukeskus) ja Ibn Battuta Mallin (joka jakautuu “maittain”, mm. Persia, Intia, Kiina).

Lisäksi teimme “pakollisen” nousun [Burj Khalifan tornin](#) 124-kerroksen näköalatasanteelle.

Dubaissa asuimme Arabian Courtyard -hotellissa, josta olin tullut varanneeksi Executive-huoneen, joka sisälsi Executive Loungen käytön, mikä oli ihan mukavaa: lounge kahvi- tai iltaisin jopa drinkkitarjoilu (ml. pientä syötävää) sisältyi huoneen hintaan. Myös näköala hotellihuoneesta Dubai Museolle ja Dubai Creekille oli hieno. Matkaa lähimmälle metroasemalle tosin oli ehkä 15-20 minuuttia, mutta muutamaan kertaan kuitenkin sen kävelimme, mm. kun maanantai-aamuna matkustimme Dubai Internet Cityyn Pirkon Nokia Middle East -toimistossa vierailua varten.

Maabongauksen osalta matka oli tuottoisa – [TCC:n listan](#) mukaan kun jokainen emiraatti lasketaan omaksi maakseen, niin Lassella 100 tuli täyteen jo Fujayrahissa ja Pirkollakin matkan lopuksi on kasassa 95 maata, eli tavoitteeseen enää matkaa 5 maata! Ja lopuksi vielä [muutama kuva](#) edellisestä matkastamme alueelle:

(klikkaa kuvasta kuva-albumiin)

P.S. Matkaviikollamme Helsingin Sanomissa oli juttu matkustamisesta nykyisin. Ehkä me sitten menemme kategoriaan leimankerääjät, vaikka emme keski-ikäisiä miehiä olekaan.

3 THOUGHTS ON “DUBAI, OMAN, FUJAYRAH, ABU DHABI, RAS AL-KHAIMAH, UMM AL QUWAIN JA AJMAN”

1. **Pirkko**

[MARCH 3, 2011 AT 8:46 AM](#)

Ja jos HS:n linkki on “rapautunut”, niin lause johon viittasin oli:

Oma lukunsa ovat niin sanotut leimankerääjät ja keski-ikäistyneet seikkailijat, jotka ovat valmiita maksamaan elämyksistä ja jännityksestä sievoisiakin summia.

“Leimankerääjät ovat suorittajia, jotka pyrkivät elämänsä aikana käymään mahdollisimman monessa maassa. He ovat lähes poikkeuksetta miehiä”, tietää Starlight Tours -matkatoimiston toimitusjohtaja Timo Saressalo.

(Vaikka en nyt ole ihan varma tuosta jännityksestä maksamisesta, matkustaminen ilman erikseen haettua jännitystäkin on ihan riittävän jännittävää minulle.)

2. **Kthetraveller**

[MARCH 3, 2015 AT 6:09 PM](#)

Oi että mikä reitti ja millainen parveke! Millaisia etuja sviittimatkestajilla oli?

3. Pirkko

MARCH 3, 2015 AT 6:39 PM

Hytti oli hulppea ja parveke käyttökelpoinen – mutta muita erityisetuja ei tuohon sitten kuulunutkaan. Matkustusluokka säilyi samana, tämä nyt vaan oli kyseisen kerroksen ehkä hulppein hytti – ja hyvä niinkin.

20 SUOSIKKIA

MARCH 3, 2011

Kun mainitsen ystäväilleni maiden keräilystä, minulta usein kysytään, että mikä/mitkä kohteet ovat olleet parhaita. Ja nopeasti asiaa kysyttäessä yleensä mieleen muistuvat viimeisimmät kohteet.

Innostuin nyt kuitenkin selaamaan koko listan läpi tämä mielessäni ja mielestäni parhaat kohteet (myönnettäköön, tässäkin viimeisimmät vierailut ovat yliedustettuina) ovat:

- kaupunkilomiin: Hongkong, Sveitsi (Zürich/Geneve), Lontoo (ja monet muut UK:n kaupungit), New York, Sydney
- luontomatkailuun: Galapagos, Tansania, Neitsytsaaret, Malediivit, Kreikan saaristo (toki Australia kelpaisi myös tähän sarjaan)

Myös seuraavista olen pitänyt: Andorra, Ljubljana, Istanbul, Kööpenhamina, Vilna, Singapore, Bryssel, monet Saksan kaupungit, Jersey ja Argentiina.

MAAILMAN IHMEITÄ

MARCH 13, 2011

Sveitsiläinen NewOpenWorld -organisaatio järjesti 2000-luvun alussa äänestyksen uusista [maailman seitsemästä ihmeestä](#) (vrt. maailman [seitsemän ihmettä antiikin ajalta](#)) ja listalle päätyivät vuonna 2007 seuraavat kohteet:

- Chichen Itza Meksikossa
- Kristus-patsas Riossa
- Colosseum Roomassa
- Kiinan muuri
- Machu Picchu Perussa
- Petra Jordaniassa
- Taj Mahal Intiassa
- Näistä tuli viime viikolla katsastettua Kiinan muuri Pekingin lähellä Badalingissa. Viimeksi kuluneen vuoden aikana olemme myös käyneet Kristus-patsaalla ja Colosseumilla. Taj Mahalilla kävimme 2007. Pitäisikö laittaa seuraavaksi jonoon vaikka Petra ... Oheisena ensimmäiset kuvat Kiinan-matkaltani – lisää lähiaikoina ...

BEIJING

MARCH 19, 2011

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia)

Maaliskuun alussa kävin Kiinassa, Pekingissä, työmatkalla.

Yksikössä, jossa Nokian taloushallinnossa työskentelen, käsittää 5 tiimiä, joista 3 on Suomessa ja 2 Kiinassa ja matkan tarkoituksena oli (lähinnä) tutustuttaa tiimien vetäjät paremmin toisiinsa – vaikka pääosa asioista hoituukin maililla, chatilla, puhelimitse tai virtuaalikokouksissa, niin toki yhteistyötä vielä edistää se, että olet tavannut kollegasi edes joskus.

Lensimme Pekingiin sunnuntai-iltana ja palasimme jo perjantai-iltana Suomeen, eli työmatkaksi aikataulultaan ihan inhimillinen matka. Myös pitkähkötennot (8-9 tuntia suuntaansa) olivat ihan inhimillisiä, sillä jostain syystä Finnairin kone lensi melko tyhjänä kumpaankin suuntaan, per ihminen saattoi helposti saada 2, jopa 4 paikkaa käyttöönsä. Ja leffatarjonta oli hyvää, menomatalla tulikin katsoneeksi niin Kuninkaan puheen kuin Love and Other Drugs -elokuvat.

Peking oli ennakkomielikuviani samanlaisempi, keskustasta ainakin, kuin muutkin maailman suurkaupungit. Omatoimimatkailijan elämää toki haittaa vähäinen englanninkielen taito – taksilla liikkuminen vaati melkein joka kerta paikallisen selittämään minne ajetaan (tai jopa sen taksin saamiseen). Ja välimatkat ovat pitkiä, joten sitä taksia tarvitsee joka kohdassa. Ellei sitten kokeile metroa – itse kokeilin sitä käydessäni Tiananmeren aukiolla, jonne taksilla ei tuntunut pääsevän millään, aina oli jotain liikennerajoituksia vierailuviikollani, mutta tuon yhden kerran tein senkin paikallisen seurassa. Toiseen suuntaan olimme liikkeellä ruuhka-aikaan enkä varmasti olisi itse päässyt junaan missään vaiheessa, junat olivat täysiä ja mukaan piti tunkea pieneenkin tilaan – junan ulkopuolella sitten henkilökohta tarvittaessa työnsi loput ihmiset junaan!

Ilma Pekingissä oli alkuvuikosta melko kirkasta – ennakkomielikuvissani Pekingissa olisi ollut vaikea hengittää. Tosin loppuvuikoa kohti ilmanlaatu kyllä sitten päivä päivältä huononikin, mutta ei vielä niin paljoa, että se vähemmän herkkää olisi haitannut.

Nokian toimistolla vietetyn ajan lisäksi sain viikkoon mahtumaan myös vierailun Kiellettyssä kaupungissa ja Tiananmeren aukiolla. Koko ryhmän voimin kävimme Badalingissa katsomassa Kiinan muurista pienen pätkän. Pandat Pekingin eläintarhassa jäivät minulta väliin – yksi ryhmästämme ehti nekin jonain aamuna aikaisin käydä katsomassa. Silk Marketilla tuli vietettyä pitempään kuin se olisi kiinnostanutkaan, kun ”lapselliset” ryhmästämme tekivät edullisia ostoksia. Ja jonain iltana nautimme drinkit China World Trade Centerin tornissa (330 m) – sopii sarjaan korkeat rakennukset, kun juuri jokin aika sitten kävin Dubaissa Burj Khalifassa. Pekingin olympiastadioninkin, ”Linnunpesän” näin autosta käsin.

Kiinalainen ruoka oli ihan hyvää – ainakin kun kiinalaiset isäntämme valitsivat ravintolat ja tilasivat ruuat. Omatoimimatkailijana olisi taas voinut olla vaikeampaa. Tosin jonakin iltana, ilman isäntiä, kävimme kyllä ihan länsimaisesti pizzalla, ihan hyviä nekin.

(Tämä työmatka Kiinaan ei ollut ihan ensimmäinen vierailuni maahan.

[Hong Kongissa syksyllä 2008](#) käydessämme kävimme jo [päiväretkellä Shenzenissä](#).)

MALEDIIVIT 1991

MARCH 28, 2011

Kesää (tai edes kevättä) odotellessa etsin aikaisempien matkakuvien joukosta kaikkein kesäisimpänä mieleeni jääneen kohteen: Helmikuussa 1991 lomailimme 2 viikkoa Malediiveihin kuuluvalla [Angagan](#) saarella.

Lähi-idässä oli tuolloin käynnissä Persianlahden sota ja paluulentoa ei enää voitu lentää Dubain kauttavaan reitti kulki silloisen Uzbekistanin kautta Tashkentin välilaskuineen – Neuvostovallan aikaan vähintäänkin mielenkiintoinen kohde, vaikka koneesta ei saanut siellä edes poistua. Malesta Angagan saarelle oli venekuljetus – venematka kesti n. 3 tuntia. Aurinko paistoi, tietysti, täydeltä terältä ja kun käteen johonkin kohtaan jäi pieni kohta ilman aurinkosuojaa, niin iho sitä kohdin ehti palamaan jo menomatalla saarelle.

(Klikkaa kuvaa katsoaksesi lisää kuvia.)

Angagan saari oli pieni – sen ympäri käveli noin vartissa. Hotellihuoneet sijaitsivat erillisissä bungaloweissa saaren rannoilla ja niiden lisäksi saarella oli vain ravintolarakennus, pienempi kahvilarakennus ja taisi siellä oli jokin pieni matkamuistomyymäläkin, jonka tarjonta oli tosi pientä – kaikkihan piti tuoda saarelle veneillä eikä venekuljetuksiakaan ollut joka päivä. Kahdessa viikossa alkoi niin lukemiset kuin aurinkovoiteet loppua eikä pieni kauppa tarjonnut paljon apua asiaan. Muutenkin tavarat olivat hiukan kortilla: rikkoutuneen lampun tilalle sai uuden keskiviikkona (riippumatta siitä minä päivänä lamppu meni rikki) – kun huoltovene oli käynyt.

Saarella saattoi ottaa aurinkoa, uida, snorklata, sukeltaa ja surffata. Ja osallistua joillekin retkille, esimerkiksi snorklausretkelle jollekin lähisaarelle tai retkelle jollekin paikallisten asuttamalle saarelle (hotellisaarilla ei Malediiveilla paikallisia asu). Muuten päivä olikin sitten aterioiden rytmittämä – ne kun kaikki kuuluivat matkan hintaan, muita vaihtoehtoja syömiseen ei ollutkaan kun saarella oleva ravintola. Jokaisella oli ravintolassa oma pöytä ja oma tarjoilija (eihän ravintolaan myöskään voinut tulla muita kuin saarella asuvat) ja oma tarjoilija huolehti omistaan myös silloin kun joinakin teemailtoina ruoka tarjoiltiin rantahietikolla. Ruoka oli kalavoittoista, mutta näiden vesien kalat olivat usein lähempänä kanaa kuin vaikka silakkaa, eli ei parissa viikossa pahemmin laihtumaan päässyt, vaikkei Suomessa kalaruuan ystävä varsinaisesti olisikaan.

Saaren verkkainen ja päivästä toiseen toistuva elämänrytmi vaati hiukan totuttelua. Ensimmäisinä päivinä olimme hiukan huolissamme, että miten täällä saisi kaksi viikkoa kulumaan ja ihmettelimme, kun kuulimme, että osa saarella lomailevista olivat pitkillä 6 tai jopa 12 viikon lomilla, mutta jo toisella viikolla totuimme lomailuun, ja luultavasti 6 viikkoa olisi mennyt ihan yhtä nopeasti kuin 2 viikkoakin. Ja siis, meneillään ollesta

Persianlahden sodasta ei Malediiveilla ollut tietoaakaan. Joskus yritimme kuunnella radiosta uutisia aiheesta, mutta harvoin kuulimme mitään.

Iltaelämää saarella ei juurikaan ollut, ellei illallista sellaiseksi lasketa. Joinakin iltoina ravintolarakennuksessa näytettiin sukellusaiheisia filmejä (jos ei sattunut olemaan sähkökatko, joita oli aika usein). Ja filmikin taisi usein olla se yksi ja sama ”jännittävä” rauskusta kertova pätkä. Illan vakio-ohjelmanumeroita oli myös keskustelu siitä, että onko saaren pientä, n. metrin mittaista, ”omaa” haita näkynyt tänään riutalla. Yhden kerran taisin sen snorklatessani etäältä nähdä, mutta se tosiaan oli niin pieni, ettei se vaaralliselta tuntunut.

Paikallissaariretkestä jäi mieleen mukana ollut ruotsalainen vaaleatukkainen lapsi, jotka paikallissaaren lapset ihastelivat ja seurasivat etäältä. Taisivat luulla nähneensä enkelin tai jotain muuta ylimaallista, sen verran harvinainen vielä noina vuosina valkoihoinen vaalea lapsi taisi noilla saarilla olla (etenkin kun venematkojen takia kohdetta ei erityisesti lapsiperheille suositeltu).

Yhtenä päivänä osallistuimme snorklausretkelle saarelle, josta retkiopas käytti nimeä Pineapple Island – tuskin se sen saaren oikea nimi oli, mutta upeat merenalaiset maisemat siellä oli. Rannasta lähdettäessä snorklattiin ensin matalassa vedessä, mutta sitten jossain vaiheessa merenpohja lähti laskemaan ja auringon siivilöityessä kirkkaan veden läpi loputtomalta tuntuvaan merenlaiseen maisemaan kävi mielessä, että tämä on hienoin maisema, minkä olen koskaan nähnyt. Eikä itseasiassa vieläkaan, 20 vuoden jälkeen, kovin montaa samalla lailla säväyttäneitä maisemia ole tullut vastaan. Auringonlasku safarilla Serengetissä ehkä.

Hotellihuone – rannan bungalow – oli tasoltaan hyvä. Erityisesti jäi mieleen ulkona paljaan taivaan alla sijainnut suihku (puuttuvaa kattoa lukuunottamatta täysin länsimaista tasoa) – suihku tähtitaivaan alla lämpimässä oli elämys. Mieleen jäi myös melko runsas kotieläinkanta, erityisesti gekot, joita oli joskus huoneen katossa ja useimmiten suihkussa, mutta ne olivat oikeastaan melko söpöjä. Mitä nyt yöllä joskus huolestutti, että jos sen jalat eivät pidäkään sitä katossa ja se putoaa sänkyymme ...

Jo 20 vuotta sitten saaren rannoilla näkyi merenpinnan nouseminen ja saaren jääminen entistä enemmän meren alle – rannoilla oli hiekkasäkkirakennelmia tuulen puolella ja joinain aamuna osa rantaa oli hajonnut, mutta sitten sitä taas jotenkin kasattiin. Pitemmän päälle kokonaista saarta ei näin taideta pitää kasassa ... [Saari](#), vaikka se pieni olikin, näyttää kuitenkin edelleen olevan olemassa. Netissä olevien kuvien perusteella sinne on rakennettu lisää bungaloweja, tällä kertaa pieni kylä meren päälle – ehkä se onkin varmempaa, kunhan talot on rakennettu tarpeeksi korkealle nykyisen merenpinnan korkeuden yläpuolelle!

Matkamme Angagalle oli jonkun kotimaisen matkatoimiston järjestämä, ehkä Aurinkomatkojen. Tuolloin Malediiveille tarjottiin matkoja eri saarille, näistä suosituin taisi olla hiukan Angagaa isompi Kuredu – Angagalle ei meidän kanssa samaan aikaan Malediiveille matkustaneista ei tullut muita suomalaisia.

AUSTRALIA (JA SINGAPORE) 1997

APRIL 9, 2011 PSCHILDT 2 COMMENTS

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia.)

Joulukuussa 1997 teimme matkan Australiaan.

Siinä sivussa tuli nähtyä Singapore, sillä matkan lentoreitti oli Helsinki – Bangkok – Singapore – Jakarta – Sydney – Cairns – Brisbane – Singapore – Bangkok – Helsinki ja niin meno- kuin paluumatkalla olimme Singaporessa muutaman päivän tasoittamassa aikaeroa. (Aikaero Singaporeen 6 tuntia, Sydneyhin 9 tuntia.)

Singaporessa oli kuumaa ja kosteaa ja joulukuussa tuntui satavan joka iltapäivä, säännöllisesti samaan aikaan, mutta vain lyhyen aikaa. Singaporessa ehdimme lähinnä nähdä [Raffles –hotellin](#) ja juoda siellä, juoman alkuperäisessä syntypaikassa, [Singapore Slingit](#). Kävimme myös [Sentosassa](#), kaapelivaunulla, katsomassa jättimustekalaa, jättirapuja, jättiraukuja – ja illan musiikki- ja valoshowta. Ja tuli sieltä(kin) varmaan jotain shoppailtuakin (Millenium Walk –ostoskeskuksesta), mutta siinä missä Raffles –hotelli jäi jopa mieleen, niin shoppailusta ei jäänyt mieleen juuri muuta kuin normaali (?) vaikeus saada taksia ostoskeskuksesta, kun halusimme palata takaisin hotellille. Australiassa olimme viikon Sydneyssä ja toisen pohjoisessa Port Douglasissa. Ja vielä paluumatkalla yhden yön Brisbanessa.

Sydneyssä näimme tietysti Oopperatalon ja Harbour Bridge –sillan. Ja [Bondi Beachin](#) ja Watson Bayn ja Double Bayn. Shoppailimme Queen Victoria Buildingissä ja David Jonesilla ja Circular Quaylla (grafiikanlehdten) ja vietimme iltaisin aikaa mm. Darling Harbour alueella. Kävimme myös [Taronga Zoossa](#) katsomassa mm. vompattia (joka ei halunnut oikein näyttäytyä). Eläintarharetkestä jäi erityisesti mieleen, että joulukuussa Sydneyssä oli kuuma!

Sydneystä lensimme pohjoiseen, tropiikkiin, Cairnsiin ja jatkoimme sieltä edelleen bussilla Port Douglassiin. Todella kuumaa ja kosteaa. Treetops –hotellimme sijaitsi ihan sademetsän laidassa ja ikkunoihin oli teipattu ohjeet siitä, että jos et halua sademetsää (ja sen eläimistöä) sisään huoneeseesi, niin älä jätä ikkunaa auki! Muutamana iltana kävimme läheisen Radisson Reef –hotellin ravintoloissa ja paluumatka sieltä takaisin omalle hotellille oli taskulampun valossa aina aikamoinen luontopolku pienine liskoineen ja sammakoineen!

Port Douglassiin mennään [Suuren Valliriutan](#) takia ja mekin teimme kokopäiväretken sinne laivalla. Valliriutalle oli kiinnitetty ponttooni, josta oli mahdollisuus käydä sukeltamassa tai snorklaamassa tai lähteä pienelle helikopterilennolle nähdäkseen Suuren Valliriutan ilmasta. Snorklasimme ja kävimme helikopterilennolla, joka oli tosi kallis – mutta ehdottomasti sittenkin sen arvoinen! Port Douglasissa kävimme myös lintu/koala/kengurupuistossa – pitihän Australiassa nähdä kaikkia kyseisen mantereen

eläimiä. Port Douglas oli pieni kaupunki ja liikuimme siellä myös pyörillä ja kävimme pienissä ruokapaikoissa, jotka tarjosivat mm. kengurua. Paluumatkasta jäi mieleen, että kun lennon lähtiessä Brisbanesta lentohenkilökunta kertoi, että olemme matkalla Lontooseen, mutta teemme välilaskun Singaporeen (jonne me olimme menossa), kävi mielessä, että olisihan sitä kiva päästä jo kotiin asti – mutta kun koneessa oli istunut ensimmäiset 7 tuntia, niin olikin ihan kiva pysähtyä välillä Singaporeen, sen sijaan, että olisi jatkanut vielä seuraavat 13 tuntia Lontooseen (ja sieltä vielä sitten Helsinkiin).

2 THOUGHTS ON “AUSTRALIA (JA SINGAPORE) 1997”

1. **Sandra**

MAY 3, 2015 AT 2:28 AM

Ihanalta matkalta kuulostaa!

2. **Pirkko**

MAY 6, 2015 AT 11:46 AM

Kiitos kommentista Sandra!

MAALISTA THE TRAVELLERS' CENTURY CLUBIN MUKAAN

APRIL 16, 2011

Olemme keränneet maita TCC:n maalistan mukaan. Ihan kaikki tämän listan mukaiset maat, eivät ehkä vaikuta omilta mailtaan, mutta syystä tai toisesta kyseinen maabongausta pitkään harrastanut yhteisö on päätenyt näihin sääntöihin, joiden mukaan “maita” ovat:

- Maat, joilla on oma itsenäinen hallinto tai siirtomaana tms. erillisen hallinnon alaisuudessa oleva alueet – siis tavallisestikin erillisiksi maiksi mieletyt maat, vaikka Suomi
- Erilliset, veden tai toisen maan erottamat alueet, joilla on vähintään 100 000 asukasta – esimerkiksi Alaska, Kaliningrad
- Maantieteellisissä kokonaisuuksissa, jotka koostuvat erillisistä tasavalloista / emiirikunnista / kuningaskunnista, jokainen yksikkö lasketaan erillisenä maana – esimerkiksi Englanti, Skotlanti, Wales, Pohjois-Irlanti tai emiirikunnat, jotka muodostavat Yhdistyneet Arabiemiraatit
- Saaret/saariryhmät, jotka eivät ensimmäisen kohdan mukaan ole erillisiä maita, lasketaan erillisiksi maiksi jos se sijaitsee vähintään 200 km:n päässä mantereella olevasta alueesta tai vaikka se sijaitsee lähempänä kuin 200 km, jos sen väestö on yli 100 000 ja sitä pidetään leimallisesti erillisenä alueena – esimerkiksi Ahvenanmaa, Kanarian saaret, Madeira
- Poliittisesti kiistanalaiset alueet, joilla on historiallisesti ollut itsenäinen identiteetti ja jonka nykyinen asema on kiistanalainen – esimerkiksi Kyproksen turkkilainen osa, Tiibet
- Asumattomia alueita, joilla ei ole hallintoa tai pysyvää väestöä ei pidetä erillisenä maa, paitsi poliittisen hajaannuksen Antarticaa.

TCC:n maalista perusteluineen siitä, miksi listalla olevat alueet lasketaan erillisinä "maina" on luettavissa [täältä](#).

Ja ensi viikolla suuntaamme [Isle of Manille](#), joka lasketaan erilliseksi maaksi oman hallintonsa perusteella (siirtomaa Britannian kruunun alaisuudessa) – ihan siis sääntölistan "pääsääntö".

LUMI SULI

APRIL 17, 2011

Olen muutamana vuotena kirjannut ylös päivämäärän, jolloin viimeinenkin lumi on sulanut etupihaltamme (pohjoispuolella). Edellisten vuosien päivämääriä ovat olleet 14.4., 19.4., 21.4. – ja tänä vuonna päivämäärä oli 17.4. – joten ihan normaalissa aikataulussa kevään suhteen ollaan ...

ISLE OF MAN (JA MANCHESTER)

APRIL 25, 2011

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia)

Pääsiäisviikolla kävimme Isle of Manilla. Kimmoke lähteä saarelle tuli toki maabongauksesta, mutta myös siitä, että jonnekin oli joka tapauksessa tarkoitus matkustaa kevättä vastaan ja kieltämättä Britannia tuntuu melkein toiselta kotimaalta vaikka en siellä koskaan ole asunutkaan – mutta käynyt siellä lähes vuosittain.

Tällä kertaa lensimme Easyjetillä Manchesteriin, josta jatkoimme (yhden lentokenttähotelliyön jälkeen) Flybellä Douglassiin [Isle of Manille](#). Douglasissa vietimme muutaman leppoisan päivän asuen hienosti rantabulevardilla, nauttien merinäköalasta ja vuorovesi-ilmiötä (7 metrin ero) tarkkaillen. Pienen kaupungin verkkainen tunnelma sopi myös hyvin loman alkupäiviin. Saarella katsastimme muutaman nähtävyydeksi luokiteltavan kohteen: ison vesirattaan Laxeyssa, Isle of Man -ajojen katsomon ja entisen pääkaupungin Castletownin, jonne matkustimme höyryjunalla. Vanhoja rautatietä, edelleen toiminnassa, IOM:lla onkin useampia, eli nähtävyyksiä nekin. Kävimme myös katsomassa [Tower of Refugea](#) vähän lähempääkin kuin vain hotellihuoneen ikkunasta laskuveden aikaan merenpohjaa pitkin sinne kävellen.

Douglasista takaisin Englantiin matkustimme perinteikkäällä [Steam Packet](#) -lautalla, Liverpooliin, josta jatkoimme sitten junalla Manchesteriin.

Loman lopuksi vietimme vielä vuorokauden verran [Manchesterissa](#), shoppaillen ja hiukan muutenkin Manchesteriin tutustuen. Shoppailukohteena Manchester onkin hyvä

sikäli, että se on Lontoota pienempi, mutta kuitenkin riittävän suuri: kaikki samat kaupat ja tavaratalot sieltä löytyvät (tai ainakin minua kiinnostaneet Long Tall Sally, White Company, Next ja Marks & Spencer).

Marks & Spencerin hedelmärasioita ja vaikka näin pääsiäisen jäljiltä Hot Cross Buneja jäi taas kaipaamaan ...

Shoppailukeskustan (King Street, Market Street) ohella [Castlefieldin](#) alue kanavine ja asuntolaivoineen tuntui erityisen viehättävältä.

Ja paljon jäi tietysti näkemättäkin, ei Manchester ihan niin pieni kaupunki ole, että sen yhdessä päivässä ehtisi kokonaan katsastamaan, mutta tällä matkalla ei nyt sille jäänyt sen enempää aikaa – ehkä joku toinen kerta, Manchester tuntui hyvinkin sellaiselta paikalta, jonne voisi joskus toiste tehdä vaikka viikonloppureissun.

ETELÄ-AFRIKKA JA SWAZIMAA 1998

MAY 1, 2011 PSCHILDT 2 COMMENTS

Joulun 1998 vietimme Etelä-Afrikassa ja Swazimaassa.

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia)

(Kuvista muuten – 1998 käytössämme oli jo digikamera, mutta digikamerat olivat tuolloin jotain ihan muuta kuin nykyisin, kuvien koko luokkaa 50 ktavua, mikä selittää kuvien laatua.)

Matkareittimme oli Helsinki – Lontoo – Johannesburg ja siitä eteenpäin bussilla: Pretoria – Krügerin puisto – Swazimaa – Johannesburg, josta taas lentäen Kapkaupunkiin, josta sitten paluu Lontoon kautta Helsinkiin.

Vaikka ensimmäikin Johannesburgiin, niin emme jääneet sinne lainkaan, sillä ainakin 1998 kaupunkia pidettiin melko vaarallisena, kaupungin läpi ajaessaan mennessä tullen lentokentälle bussi ei edes pysähtynyt kertaakaan.

Pretoriassa näimme joitakin historiallisia monumentteja, kuten Voortrekk Monument, Melrose House, Krüger House ja Union Building – näistä sympaattisin oli Melrose House. Pretoriassa viivymme vaan vuorokauden ja jatkoimme sieltä [Krügerin luonnonpuistoon](#) pienellä bussilla (Finnmatkan ryhmän koko tällä matkalla n. 10 henkeä), joka pärjasi muuten matkan ihan hyvin, mutta renkaat olivat teillä kyllä kovilla ja pariin kertaan bussista puhkesikin rengas, joka kuljettaja sitten vaihtoi ja sitten taas jatkettiin matkaa.

Krügerin puistossa majoituimme safarimajoihin, jotka olivat ihan normaalia hotellihuonetasoa – mitä nyt illalla alueella on niin pimeää, että investoimme hetimiten taskulamppuun. Puistokierroksia tehtiin aamuisin ja iltaisin ja näimme hyvin eläimiä: impaloita, elefanteja, kirahveja, virtahepoja, sarvikuonon, pahkasian, erilaisia antilooppeja ja lintuja ja kameleontin!

Krügeristä matka jatkui Swazimaahan, jonka nähtävyyksiä olivat mm. kuninkaallisen heimon jäsenet punaisine pääsulkineen, kierrätyslasitehdas, ananasviljelmä ja [kynttilätehdas](#) – käsintehdyt kynttilät olivat oikeasti hienoja ja ostimme niistä niin kotiin kuin tuliaisiksi, ja kun ne sitten joskus loppuivat, olisin oikeasti halunnut ostaa niistä lisää, mutta aikoinaan lähin paikka Euroopassa, jossa niitä oli myytävänä olisi ollut Tukholma.

Viimeinen kohde matkallamme oli Kapkaupunki, jossa majoituimme keskustaan – vaikka olisi ollut parempi majoittua Waterfrontin alueelle (esimerkiksi [Table Bay hotelli](#) olisi ollut hyvä!): liikkuminen keskustassa ei ollut kovin turvallista, ryhmästämme useampi ryöstettiin muutaman illan aikana. Kapkaupungissakin kierrettiin ”pakollisia” nähtävyyksiä: Signal Hill, Castle (vahdinvaihto), Table Mountain. Kävimme myös purjehdusretkellä Robben Islandin edustalle ja takaisin. Jouluaattona varasimme pöydän Rozenhof-nimisestä ravintolasta Kloof-kadulla ja otimme taksin sinne – sikäläiseen tapaan taksi jäi pienen puutarhapihan portille odottamaan, että pääsimme sisään ravintolaan, ennen kuin ajoi pois, turvallisuus oli ainakin 1998 tärkeä aspekti Etelä-Afrikan matkailussa.

Joulupäivänä teimme retken Hyväntoivonniemelle, jolla pysähdyimme myös [Simon's Townissa](#) ja [Boulderin rannalla](#) ihailmassa sikäläistä pingviiniyhdyksuntaa.

Muutamaan Kapkaupungin päivään mahtui myös vierailu ihan vaikuttavassa Two Oceans –akvaariossa, jossa pääsi näkemään monen metrin korkuisia [Kelp-leviä](#) vedessä kasvavina, siinä missä niitä Hyväntoivonniemellä oli läjeittäin rantakivillä.

Ja tietysti shoppailua Waterfrontin alueella ...

2 THOUGHTS ON “ETELÄ-AFRIKKA JA SWAZIMAA 1998”

1. [Elina / Narulelu maailmalla](#)

[JUNE 29, 2014 AT 12:11 PM](#)

Mielenkiintoista Oliko Etelä-Afrikassa tuohon aikaan jo paljon omatoimimatikailijoita? Olemme lähdössä vuoden lopussa Etelä-Afrikkaan ja aiomme ajella ihan itseksemme maassa ympäriinsä.

2. [Pirkko](#)

[JUNE 29, 2014 AT 3:43 PM](#)

Taitaa olla niin, että 15 vuodessa maa on muuttunut siinä määrin, että tuonaikaiset kokemukset eivät enää olisi paljon avuksi – ja siis tosiaan, emme matkailleet omatoimisesti vaan olimme siellä ihan valmismatkalla.

Mutta kiva, että löysit blogini ja oikein antoisaa matkaa Etelä-Afrikkaan!

SERENGETI JA NGORONGORO 2003

MAY 11, 2011

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia.)

Helmikuussa 2003 osallistuimme Olympian matkalle Tansaniaan – kohteena Tarangiren, Lake Manyaran, Serengetin ja [Ngorongoron](#) luonnonpuistot. Näistä Serengeti oli minulle erityisen tärkeä, sillä jo lähes lapsuudestani alkaen isäni tapasi sanoa, eläinkirjoja lukiessamme, että sitten joskus lähdemme yhdessä Serengetiin. Matka isäni kanssa ei koskaan toteutunut, mutta matka Serengetiin sitten lopulta toteutui, mieheni ja siskontyttäreni Sadun, tuolloin 14 v, kanssa. Tansaniaan lensimme Amsterdamin kautta ja vaikka lentomatka toki on pitkä, niin siirtyminen ilman aikavyöhykkeiden ylitystä ei tuntunut kovin raskaalta. Ensimmäisen yön vietimme Arushassa ja seuraava aamua jatkoimme sitten jeepeillä matkaa. Kolmen hengen seurueemme sai oman jeepin ja oman oppaan – yllleistä. (20 hengen seurueemme mahtui 5 autoon.)

Ensimmäinen kohteemme oli Tarangire, jossa näimme aivan erityisesti norsuja. Majoittuminen Tarangiressä oli teltoissa, tosin sellaisissa pysyvissä teltoissa, joiden takaosaan oli rakennettu ihan länsimaista tasoa olevat kylpyhuoneet. Mutta telttakangas päästi kuitenkin läpi Afrikan öiset äänet, joten huonejaoksi muodostuikin sitten minä ja Satu toisessa teltassa ja Lasse toisessa, kun Sadulle ajatus yöpymisestä yksin teltassa Afrikassa alkoi illalla tuntua vähän liian pelottavalta. Norsujen lisäksi näimme heti ensimmäisessä puistossa myös paviaaneja, impaloita, mangusteja, leijonia, kirahveja ja lukuisia lintuja. Ja termiittien kekoja ja isoja apinanleipäpuita.

Tarangirestä jatkoimme Lake Manyaraan, jossa ”uusina” eläiminä näimme mm. marakatteja ja flamingoja. Tarangiressä olimme Itä-Afrikan hautavajoaman alueella. Hotellin uima-allas tarjosi täälläkin tervetulleen virkistäytymismahdollisuuden ajomatkan jälkeen – olin hiukan yllätynyt siitä, että hotellit olivat enimmäkseen hyvätasoisia ja useimmissa tosiaan oli myös uima-allas. Jotenkin olin olettanut, että safarilla olisi alkeellisempaa, mutta ihan mukavaa tietysti, ettei ollut.

Tarangiren jälkeen olikin sitten vuorossa legendaarinen Serengeti, jossa heti sinne päästyämme päädyimme keskelle valtavia gnu/impala/seepra –laumoja. Uudeksi eläimeksi voitaneen myös laskea lantakuoriainen – pyhä pillerinpyörittäjä. Serengetissä oli myös paljon leijonia- ja erityisesti hotellien alueella [tamaaneja](#) (joita oli myös Etelä-Afrikassa, Pöytävuorella).

Serengetissä pidimme yhden päivän vapaata safariajetusta ja siirryimme Seronera Lodgesta suoraan Lobo Lodgeen ja vietimme yhden päivän altaalla – ja pesetimme hotellissa punertavan pölyn peitossa olevia vaatteita.

Vapaapäivän hintana oli näkemättä jäänyt leopardi (mutta me Lassen kanssa olimme

nähneet sellaisen jo Krügerin puistossa) – mutta matkan jatkuessa näimme kuitenkin vielä Serengetissä gepardeja, virtahepoja, krokotiilejä ja kafferipuhveleita.

[Lobo Lodgen](#) kalliolta katsoimme illalla paviaanien seurassa auringonlaskua savannille ja edelleen, lähes kymmenen vuoden jälkeen, olen sitä mieltä, että kyseinen maisema oli hienoimpia, joita maailmassa olen nähnyt.

Yhdellä Serengetin alueen retkistämme kävimme myös Kenian ja Tansanian välisellä (suljetulla) rajalla – siis melkein Masai Marassakin, mutta ei ihan.

Serengetistä Ngorongoroon siirtyessämme poikkesimme [Olduvai-rotkossa](#), josta väittävät ihmisrodun olevan lähtöisin ja masai-kylässä (jonka koulu sai Sadun pitämään omaa kouluaan Turussa sittenkin aika hyvänä paikkana). Olduvai-rotko oli muuten matkamme kuumiin paikka – lämpötila oli n. 40 astetta.

Ngorongorossa majoituimme Ngorongoro Wild Life Lodgeen. Serengetin jälkeen taas puhelimetkin toimivat – ainakaan vielä vuonna 2003 ei matkapuhelinverkko luonnonpuistoissa ollut kovin kattava.

Ngorongoron kraatteri oli matkan tässä vaiheessa jo lievä pettymys – se oli maisemiltaan ”litteä” ja pölyinen, ja vaikka eläimiä olikin paljon, niin suippohuulisarvikuonoa lukuunottamatta olimme noin kaikkia lajeja nähneet jo aikaisempina päivinä. Kraatteri on kuulemma muodostunut noin 2-3 miljoonaa vuotta sitten, jolloin alueen korkein tulivuori romahti kasaan ja sen sisään muodostui iso kattilamainen alue, jonka pohjan pinta-ala on n. 300 km². Retkilounas kraatterissa taukopaikalla, jossa oli haukkoja, joiden takia piti syödä autossa (tai auton alla !), jotta ne eivät nappaisi ruokaa juuri kun olet viemässä sitä suuhusi – ja siinä samalla huulesi.

Viimeinen kohteemme oli kahvitila (Gibb’s Farm) – vehreä keidas savannimaisemien jälkeen.

Ja sitten olikin jo vuorossa paluu Arushaan ja edelleen Amsterdamin kautta takaisin Helsinkiin (ja Sadun tapauksessa Turkuun).

IKIVANHOJA MATKAKERTOMUKSIA – MIKSI?

MAY 15, 2011 PSCHILD T 1 COMMENT

Olen viime viikkoina tehnyt matkajuttuja vanhoista matkoista, niistä merkittävimmistä. Aluksi sen innoittamana, että hankimme diaskannerin, jolla sai vanhoja diakuvia muunnettua digitaliseen muotoon. Sittemmin myös ajatuksena siirtää vanhoista työkaluista (jalbum) kuvia Picasaan. Ja lopulta myös siksi, että matkailutavoitteeni toteutuminen alkaa jo häämöttää ja ”lopuksi” voisi olla hienoa tuottaa tänne lista maista siten, että ainakin useimmista listan maista olisi linkki ko. maahan liittyvään matkakertomukseen. Siksi siis, takaisin Afrikkaan, Australiaan, Malediiveille ...

Niin, siitä tavoitteesta, 96 maata kasassa. Kesälle 3 varattuna – joskin helmikuinen risteily muistutti Bahrainin kohdalla, että suunnitelma käydä jossain maassa ei välttämättä aina tarkoita käyntiä jossain maassa.

(Niin ja siis, tämä 96 Pirkon listalla, Lassella 100 maata meni rikki jo silloin helmikuussa.)

ONE THOUGHT ON "IKIVANHOJA MATKAKERTOMUKSIA – MIKSI?"

1. **Minna**

MAY 19, 2011 AT 10:41 PM

Onpa teillä kunnianhimoiset tavoitteet, itse on tuollaisista määristä vielä kaukana, vaikka aika moneen paikkaan onkin jo ehtinyt!

THAIMAA 2000

MAY 22, 2011

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia)

Hiihtolomaviikon tienoilla talvella 2000 kävimme Thaimaassa, joka silloin oli vasta "tulossa" Kanarian linnalle talvilomakohteeksi. Matkaseurueeseen kuului 3 aikuista ja 4 lasta, me, siskoni Asta, hänen 3 lastaan (Jussi 12v, Satu 11v ja Petra 5v) ja veljeni Eeron tytär Tiia, 12v.

Phuketissa asuimme Karon Beachillä ja vietimme aikaa hotellin uima-altaalla, rannalla, Patongissa ja Phuketissa.

Retkiä teimme vähän eri kokoonpanoilla James Bond –saarelle, johon sisältyi myös vierailu merimustalaisten kylässä ja temppelissä, jonka alueella oli myös apinoita ja Korallisaarelle snorklaamaan.

Phi Phi –saarilla kävimmekin, minä ja Lasse – rannalla oleilun ja snorklauksen lisäksi kävimme luolassa, jossa oli runsaasti pääskysenpesiä.

Phuketissa tarjolla oli norsulla ratsastamista ja Siam-safarilla apinoita ja vesipuhveleita.

Käytimme myös kohtuullisesti aikaa vaatteiden teettämiseen räätäilillä, mutta lopputulokset eivät pitemmän päälle olleet kovin onnistuneita – vaatteet hävisivät ainakin minun vaatekaapistani aika vähän käytön jälkeen muutamassa vuodessa. Ongelmana oli ehkä, että tuohon aikaan jo Suomessa myytävissä useimmissa vaatteissa käytettiin kankaita, joissa oli jossain määrin elastaania, mutta Thaimaassa ei tällaisia kankaita ollut.

Lasse teetti itselleen silmälasit, jotka kävivät myös aurinkolaseista – ja ne sen sijaan osoittautuivat hyväksi ostokseksi. Samoin "turistisandaalit" olivat vähintään hintansa arvoisia (ne kun eivät maksaneet juuri mitään).

Tytöt letittivät tukkansa pienille leteille.

Iltaohjelmoina ruokailujen lisäksi kävimme yhtenä iltana Fantasea –puistossa ja toisena iltana katsomassa Simon-kabareeta. Ihan kelpoillisia esityksiä molemmissa.

PUERTO RICO, KANARIA, 1997

MAY 29, 2011

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia)

Kevättalvella 1997 päätimme katsastaa Kanarian saaret – kai siellä nyt kaikkien suomalaisten ainakin kerran pitää käydä? Sisareni kahden vanhemman lapsensa kanssa vietti Puerto Ricossa tuolloin 2 viikkoa ja minä, Lasse ja veljentyttäreni Tiia lähdimme sinne toiseksi noista viikoista. Kolmen 8-9 –vuotiaan kanssa viikko (tai kaksi) vietettiin lasten ehdoilla: altaalla, papukaijapuistossa, krokotiilipuistossa, vesipuistossa ... Jussi, tuolloin 9v, oli tuolloin tosi innostunut papukaijoista, joten Palmitos –puiston papukaijashow, oli hänelle tosi mieluinen. Välillä pelattiin minigolfia ja vastapainoksi opeteltiin murtolukuja tai tehtiin Sadun saksantehtäviä!

Kuuntelimme myös puolen aamupäivän mittaisen lomaosake-esittelyn, jota vastaan saimme sitten vesipuistoliput, mutta esittely oli kyllä sen verran epämiellyttävä kokemus, että ehkä ne vesipuistoliput olisi vaan kannattanut ostaa – varsinkaan, kun emme silloin (emme edelleenkään) voisi kuvitellakaan ostavamme lomaosaketta Kanarialta.

Puerto Ricon lisäksi retkeilimme läheisessä Playa del Inglesissä muutaman kerran ja vuokrasimme yhtenä päivänä avojeepin, jolla kävimme Las Palmasissa shoppailureissulla. Erityisen in tuona keväänä nuorisolle olivat korokepohjaiset tossut, joista ei Suomesta ollut tarjolla riittävän pieniä kokoja, joten niitä ostettiin molemmille tytöille.

Tällä matkalla paluulentomme, siis meidän ja Tiian, viivästy osalla ryhmää noin vuorokauden – me pääsimme kuitenkin matkaan noin 10 tuntia myöhässä, un Teneriffan kone kävi poimimassa Las Palmasista mukaan 40 henkeä, kiireisimmät, ja me perustelimme tarvitsevamme paikan, kun Tiialla oli (muka) jo ikäviä omia vanhempiaan. (Tosin paluulentoa odotellessamme meidän majoitettiin hyvätasoiseen hotelliin Las Palmasissa eikä Tiialle kyseisen hotellin uima-altaalla mitään isompaa hätää tuntunut olevan.)

SAARISTOMERIAUKIO JA BORE

JUNE 2, 2011

Kävimme viime viikonloppuna pikavisiitillä Turussa paitsi juhlimassa veljentyttäreni Tiian valmistumista insinööriksi, myös katsastamassa [Saaristomerialukio](#), johon olimme investoineet oman laatan verran.

Samalla näimme nyttemmin Turkuun asettuneen entisen Kristina Reginan, jonka nimikin on palautettu alkuperäiseksi, eli Boreksi.

(Pirkko seisomassa "omalla" laudalla)

BRITTLÄISET NEITSYTSAARET (JA ANTIGUA) 2001

JUNE 8, 2011

(Klikkaa kuvaa tai [tästä](#) nähdäksesi lisää kuvia)

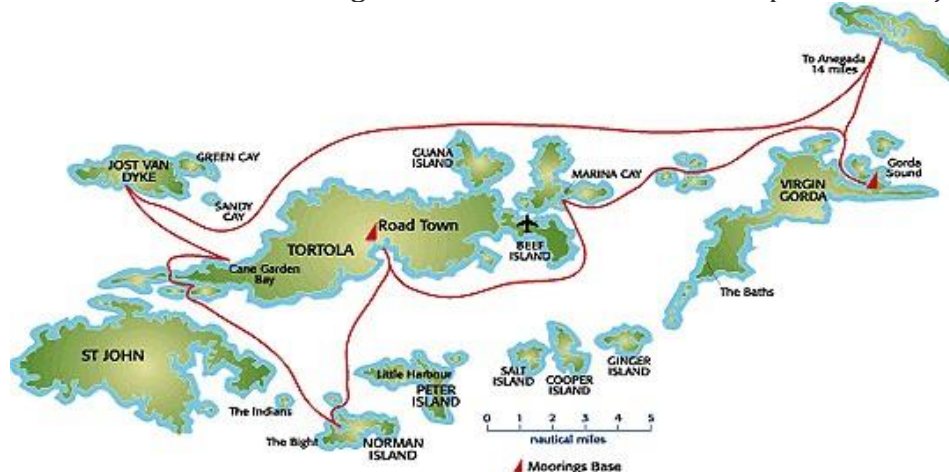
Helmikuussa 2001 kokeilimme ensimmäisen kerran purjehtimista lämpimillä vesillä. Paikaksi valikoitui Brittiläiset Neitsytsaaret ja venevuokraamoksi siellä [Moorings](#), joka tarjosi viikon kestävän flotillan – kutsuvat siellä päin eskaaderia flotillaksi, mutta sama asia, joukko veneitä kulkee saman reitin siten, että päivämatkat kukin purjehtii itseksensä, mutta kohteet ovat samat ja illat/aamut voi viettää porukassa. Mooringsin puolesta flotillalla oli johtovene, jonka miehistö tunsu reitin ja joka auttoi joskus rantautumisissa, mm. sukeltamalla pohjaan tarkastakseen, että ankkuri on kunnolla kiinni ja järjesti pientä iltaohjelmaa.

Veneeksi valitsimme 33-jalkaisen veneen, ajatuksena, että kun Suomessa silloin purjehtimme sen kokoisella veneellä, niin selviäisimme Karibiallakin sen käsittelystä. Ja matkaan lähtivät kapteeni Lasse, Pirkko ja jollakapteeniksi nimetty Satu, tuolloin 12v. Jollakapteeni oli tarpeen, sillä Tortolaa (Mooringsin satama, josta lähdettiin ja johon palattiin) lukuunottamatta kaikki yöpymiset tapahtuivat ankkurissa/poijussa. Tortolaan matkasimme Lontoon ja Antiguan kautta – Antiguan vietimme päivän Karibiaan (ja aikaeroon) totuttautuen ennen jatkolentoa St. Maartenin kautta Tortolaan.

Lähtö purjehtimaan Tortolasta heti saapumispäivän illansuussa oli melkein raju – veneessä ensimmäistä kertaa yli puoleen vuoteen ja ensimmäinen legi tiukkaan 8-10 m/s vastatuuleen – mutta selvittiin siitäkin. (Muuten tuulet matkalla vaihtelivat ehkä 5 – 12 m/s välillä ja tuuli puhalsi yötä päivää Atlantilta, mikä oli oikeastaan hyvä, tuuletus siis pelasi veneessä lämpiminä öinä.)

Reitti (ks. kuvaa) kiersi Brittiläiset Neitsytsaaret seuraavaan tapaan: Road Town (Tortola) – Trellis Bay (Beef Island) – The Bath – Virgin Gorda – Anegada – (Sandy Cay) – Jost Van Dyke – Cane Garden Bay – (White Bay) – Norman Island – Road Town.

Amerikan puoleiset Neitsytsaaret (St John) ohitimme, mutta emme rantautuneet sille puolelle lainkaan. Purjehtiminen Karibialla oli helpohkoa – rantautumiset ankkuriin tai poijuihin ja tuulet, vaikka olivatkin kohtalaisia, niin ennustettavia, suunta pysyi jokseenkin samana koko viikon. Myöskään kareja tai merimerkkejä ei liiemmästi ollut, mitä nyt Anegadalle mentäessä piti muutama väylämerkki osata ohittaa oikealta puolelta ja joissain paikoissa piti rantautuessa tähyillä reittiä korallien välistä, mutta kirkkaassa vedessä sekin oli melko helppoa. Jos selviää Saaristomerestä tai Hangosta, niin selviää näistäkin! Englanninkielistä venesanastoa opiskelimme jonkin verran.

Iltaisin ruokailtiin usein rannalla olevissa ravintoloissa (vaikka Karibian hintataso olikin ainakin tuolloin kova) ja päivällä syötiin veneellä. Moorings tarjosi palveluna veneen jääkaapin ja kaappien täyttämisen toiveiden mukaisella ruualla viikoksi – eli veneelle saavuttaessa pääsimme lähtemään melkein heti, ei tarvinnut ensin käydä viikon ruokaostoksilla. Kätevää sikälikin, että Road Townin ulkopuolella kauppojen valikoimat olivat pienet.

Viikon flotillassa kulkemisen jälkeen jäimme Karibialle vielä vajaaksi viikoksi ja purjehdimme itseksemme lyhyempiä matkoja, samoihin kohteisiin ja joihinkin muihinkin (esimerkiksi snorklaamaan The Indians –saarten vesille). Road Town tarjosi pienessä määrin shoppailuakin.

Paluumme oli taas Antiguan kautta Lontooseen, jossa oli sen verran pitkä tauko, että kävimme Sadun kanssa katsastamassa lyhyesti Oxford Streetin Lassen jäädessä kentälle käsimatkatavaroidemme kanssa.

SOUTAMASSA LÄHTEELÄSSÄ

JUNE 12, 2011 PSCHILDT 2 COMMENTS

Purje- ja moottoriveneen myynnin jälkeen olen ajoittain miettinyt tapaa kuitenkin viettää kesällä hyvällä säällä hiukan aikaa merellä. Yhtenä keväänä kokeilin melontakurssia, mutta kyseisen kurssin perusteella melominen ja uiminen tuntuivat olevan vähän liian lähellä toisiaan. Sittemmin olen parina kesänä onnistunut soutamaan jonkin verran ja olen harkinnut, että josko taas ostaisimme veneen, soutuveneen. Tänään kävimme ”kokeilemassa” soutamista Lähteelässä, Porkkalanniemellä. Lähteelässä kun on vuokrattavia soutuveneitä (Terhi 385). Ja ihan mukavaa oli – lähes tyynenä hellepäivänä! Pitänee jatkaa veneen ostamisen harkitsemista. Tai laittaa johonkin ilmoitus, että halutaan ostaa käytetty Terhi Saiman -vene ...

2 THOUGHTS ON “SOUTAMASSA LÄHTEELÄSSÄ”

1. **Tiina**

JUNE 12, 2011 AT 7:22 PM

Hellow!

tästä puuttuu kuva: ”Rakpi soutaa”.

Suosittelen kokeilemaan kirkkovenesoutua, tosi hauskaa!

2. **Pirkko**

JUNE 12, 2011 AT 7:28 PM

Hah haa ... niin puuttuu, koska Lasse yritti ottaa sitä jollain laadukkaalla Android-puhelimella ja siitä tuli mustavalkoinen, itse asiassa enimmäkseen musta ...

OHRID, MAKEDONIA JA TIRANA, ALBANIA

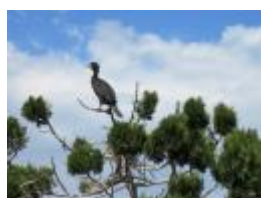
JUNE 18, 2011

Juhannusmaisemaa 2011 ... lisää lähiviikkoina ...

GOLEM GRAD

JUNE 30, 2011

(Klikkaa kuvaa ([tai tästä](#)) nähdäksesi lisää kuvia).

Kotiuduimme kuin kotiuduimmekin sitten Makedoniasta – Makedonian poliisin, Hollannin lähetystön ja Aurinkomatkojen suosiollisella avustuksella. Viimeinen vuorokautemme siellä heittäytyi nimittäin ihan seikkailuksi

Aurinkomatkojen retkitarjonnan, omatoimisen Ohridin kaupunkiin tutustumisen ja vuokrapyörillä retkeilyn lisäksi halusimme ylittää Ohrid- ja Prespa-järvien väliset vuoret ja käydä Prespa-järvellä [Golem Grad](#)in saarelle, jolla oli satoja vuosia vanhoja kirkkojen ja muiden asumusten raunioita, lintuja, käärmeitä ja mm. kilpikonnia. Kansainvälinen retkitoimisto [Lale](#) tarjosikin tähän mahdollisuuden ja lauantai-aamuna lähdimme Ohridista, me, 2 muuta suomalaispariskuntaa ja 1 hollantilaispariskunta kahden nuoren luonto-oppaan kanssa matkaan. Alkumatka Ohrid-järven rantaan ja matka Galician kansallispuiston alueella vuorten yli sujui hyvin. Näköalat ylhäältä Ohrid-järvelle olivat mahtavat. Myös n. ½ tunnin matka saarelle kahdessa ”kalastajaveneessä” sujui vielä kevyessä tuulessa hyvin ja pääsimme saarelle, jossa

nautimme oppaidemme valmistaman lounaan ja sen jälkeen kiertelimme saarta katsellen sen eläimiä ja raunioita. Aika vaikeakulkuista maastoa, mutta ihan mielenkiintoista.

Sen jälkeen alkoikin sitten matkan seikkailuosuus – saarella oleilumme aikana tuuli järvellä oli noussut sen verran, että melko “meri”kelvottomat pienet veneet eivät enää päässeet laiturittomaan rantaan meitä noutamaan ja palasimme rannasta ylemmälle saareen odottamaan tuulen tyyntymistä. Kello oli n. 17. Tuuli ei kuitenkaan osoittautunut tyyntymisen merkkejä ja opastaulun luona alkoi tuulessa tulla kylmä, joten vetäydyimme läheisen luolan suulle. Veneet tekivät toisenkin noutoyrityksen, mutta eivät päässeet rantaan vielääkään. Tässä vaiheessa oppaamme ottivat jo yhteyttä esimieheensä ja vähän ajan päästä me Aurinkomatkojen oppaaseen.

Hollantilaishotellin viritti meille armeijan opeilla nuotion, joka myöhemmin illalla osoittautuikin todella tarpeelliseksi. Keräsimme myös puita nuotion ylläpitämiseksi (lopulta poltimme myös opastaulun vieressä olleen penkin). Kello 22 alkoi jo olla pimeä ja hollantilaisetkin soittivat apua – Hollannin suurlähetystöltä. Saimme viestejä siitä, että Makedonian poliisi olisi tulossa meitä veneellään hakemaan, mutta heille olisi tullut jotain kiireellisempää ja sitten, että ovat tulossa, mutta vene pitää vielä tankata.

Laskimme tunteja klo 04:een, jolloin arvelimme sentään päivän valkenevan. Tietäen, että bussi hotellilta lähtee 06 kentälle, josta kone Suomeen 08. Alkoi olla kylmä. Ruokaa ei enää ollut eikä olutkaan enää oikein maistunut kellekään, muut juomatkin oli kai tuossa vaiheessa jo juotu.

Yllättäen sitten n. klo 01:30 saimme tiedon, että vene on tulossa ja lähdimme pimeässä varovasti laskeutumaan rantaa kohden. Ja lopulta poliisien vene ja sen kanssa tullut hieman “merikelpoisempi” pienempi vene, joka pääsi hakemaan meidät rannasta, tulivat ja pääsimme poliisien veneeseen ja matka mantereelle alkoi. (Poliisivene ei päässyt rantautumaan sille hiekkarannalle, josta pienet veneet päivällä lähtivät, vaan palasi tukikohtaansa, jonne matka tuossa vaiheessa jo lähes myrskyävällä järvellä kesti n. 1,5 tuntia).

Tukikohdasta matka jatkui sitten henkilötietojemme kirjaamisen jälkeen hotelleille, jonne saavuimme n. klo 04. Tunti suihkussa käyntiin (tarpeen likaisessa luolassa oleilun jälkeen) ja matkalaukkujen pakkaamiseen ja tunti “yöunta” ja sitten kentälle ja koneeseen.

Eli loppu hyvin, kaikki hyvin! Yhtä kokemusta rikkaampana (ja muutamaa pysyvästi likaantunutta vaatekappaletta ja ehkä menetettyä uima-asua ja kassia köyhempinä, ne kun jäivät retkijärjestäjien autoon sille toiselle rannalle yöllä).

Retken opetus – pakkaa aina reppuun, vaikka olisit menossa 30 asteen helteessä päiväretkelle – ainakin vararuokaa ja -juomaa, varavaatetta, avaruushuopa, taskulamppu ja puhelimen vara-akku.

MAKEDONIA JA ALBANIA

JULY 3, 2011 PSCHILDT 2 COMMENTS

Seikkailumme [Golem Grad](#)in saarella tulikin jo käsiteltyä – mutta muutama huomio muustakin Makedoniasta (ja Albaniasta).

Vietimme siis juhannusviikon Aurinkomatkojen uutuuskohteessa Ohridissa, Makedoniassa. Makedonia puuttui vielä maalistastamme ja Aurinkomatkojen matka tuntui helpolta tavalta päästä sinne – ja käydä myös naapurimaassa Albaniassa heidän järjestämällään päiväretkellä.

Hotelliksi valitsimme Bellevuen, joka sijaitsi n. 7 km kaupungista etelään. Hotelli sinänsä oli ihan ok, makedonialaiseen standardiin ainakin, mutta sijainti oli sikäli huono, että kävely/pyörätie kaupungista päättyi Inex Gorica –hotelliin ja jos toisen kerran jostain kumman syystä päätyisimme Ohridiin, niin asuisimme ehkä siinä. Olimme myös ottaneet puolihoidon, kun sen hinta oli naurettavan halpa ja hotelli oli jonkin matkaa keskustasta, mutta toiseen kertaan emme sitäkään kai tekisi – ruoka oli sen verran tylsää ja päivästä toiseen samanlaista. Kuten aamiainenkin, kyllä sillä toimeen tuli, etenkin jos kahvin tilasi baarista erikseen, mutta ei siinä mitään erityisen hyvää ollut! Lounaaksi söimme useimpina päivinä kreikkalaisen tai makedonialaisen salaatin (kuten kreikkalainen, mutta päällä raastettua juustoa feta-juuston sijaan) ja ne olivat hyviä. Kuten makedonialaiset viinitkin.

Aurinkomatkojen retkiäkin tuli testattua ihan reippaasti – kun toivomaamme retkeä Golem Gradille ei ensin tuntunut järjestyvän kävimme jokseenkin olemattomalla rakin maisteluretkellä Sveti Naumin luostarilla. Soutelu lähdealueella oli kuitenkin ihan ok – ja itseasiassa matkalla ollut paalukyläkin lähes mielenkiintoinen.

[Albanian](#) retki oli rankka – karkeasti ottaen suuntaansa 6½ tuntia bussissa ja siinä välissä 3 tuntia Tiranassa. (Tosin tuohon 6½ tuntiin sisältyi taukoja rajalla ja ruokailu/ruokakauppapaikassa ja menomatkalla bunkkereiden ihmettelyä.) Albania oli itseasiassa oikeasti aika outo paikka. Nuo tienvarressa monessa kohdin näkyvät bunkkerit. Talojen ikkunoista pahan silmän karkoittamiseksi riippuvat hirtetyt teddykarhut. Tiranan liikenne, jossa ainakaan jalankulkijalla ei ollut mitään arvoa (onkohan tämäkin jotenkin sivistyksen mitta, päätellen esimerkiksi siitä, että Sveitsiä parempaa maata jalankulkijana saa hakea). Ohridissakin kävimme kaupunkikierröksellä – pienen kylän tärkeimmät nähtävyydet piti kiertää, kirkot, linnoitukset ja vanha kaupunki. Ja vihannes- ja hedelmämarkkinat. Miten se nyt oli, että jokaisessa kaupungissa on tori, kirkko ja näköalapaikka ... nämä näimme siis Ohridissakin.

Yhdeksi päiväksi vuokrasimme pyörät, jotka tosin maksoivat 15 euroa per pyörä per päivä, siinä missä Aurinkomatkojen oppaassa sanottiin, että 10 MKD (=16 senttiä!) per päivä. Pyöräilimme n. 12 km suuntaansa Ohridista Strugan pieneen kylään ja takaisin – ja sitten vielä Ohridistä liikennettä uhmaten hotellillemme, ehkä luokkaa 30 km – ihan hyvä suoritus yli 30 asteen helteessä yhdelle päivälle.

Yhteenvetona Makedoniasta voisi todeta, että siinä missä aina joskus jostain paikasta sanotaan, että se on kuvankaunis, niin Ohridin osalta voisin vaikka sanoa, että tuo piti oikeasti paikkansa – maisemat olivat monessa paikkaa oikeasti kuvankauniit! Mutta gourmet –kohteeksi maasta ei vielä ole, eikä maa ole shoppailumaakaan. Hintatason tosin on todella edullinen, mutta välillä olisi voinut vaikka maksaa vähän enemmän, jos tarjontaa olisi ollut vähän enemmän!

Aurinkomatkoilla kohde oli siis tämän vuoden uutuus ja taisimme olla siellä neljännellä viikolla matkojen alusta, mikä näkyi jonkin verran vielä oppaiden osaamisessa (ja kirjallisen lomaoppaan tiedoissa). Mutta oli pakettimatalla kuitenkin omatoimimatkaa helpompaa!

2 THOUGHTS ON “MAKEDONIA JA ALBANIA”

1. **Marina**

JULY 4, 2011 AT 9:54 PM

Kiva matkakertomus. Pitänee taas ruveta selailemaan matkaoppaita;-) Sadanteen kohteeseen on vielä matkaa eikä taida toteutua, pitäisi joskus oikeasti laskea missä kaikkialla on tullut käytyä. Kiitos Pirkko kun jaat kertomuksesi kanssamme! T: Marina

2. **Sonja**

JULY 5, 2011 AT 7:54 PM

Tervehdys, olimme juhannuksen jälkeisen viikon Ohridissa ja kokemukset olivat jokseenkin samanlaiset. Hotelli oli sama bellevue. Mielestäni hotellin taso oli kohtalainen, aamiainen yksipuolinen ja lämmin ruoka välillä kylmää avonaisessa tarjoiluastiassa. Hotellilta tosiaan oli matkaa keskustaan ja se oli viikon aikana, jopa rasite, kun aina piti lähteä. Liikenne tiellä oli sellainen, että jalan ei sinne sekaan viitsinyt mennä. Kokonaisuudessaan Ohrid oli näkemisen arvoinen. Kävimme myös Albaniassa, oppaana oli Jari ja hän oli hyvin perehtynyt aiheeseen ja tietopaketti Albaaniasta oli loistava matkan aikana.

PERUSNÄHTÄVYYDET JOKAISessa KAUPUNGISSA

JULY 5, 2011

Ohridin kaupunkikierros pani muistelemaan muutaman vuoden takaista Hesarin juttua kaupunkien nähtävyyksistä. Jotenkin se meni siten, että joka kaupungissa on samat nähtävyydet – joita oikeastaan ei kannattaisi kiertää katsomassa, koska ei niitä kuitenkaan jälkeinpäin muista.

Tätä listaa Ohridiin soveltaen:

Kirkot

Joo näitä nähtiin, kuten yleensä, turhankin monta. Tosin Makedonian soveltama 100 MD:n sisäänpääsymaksu per kirkko auttoi tekemään oikeita päätöksiä olla menemättä joihinkin niistä. Eikä käyty moskeijassa Albaniassakaan. Pietarinkirkko Vatikaanissa on nähty – Hesarin jutun mukaan se nyt ehkä on katsomisen arvoinen. Ehkä joku Istanbulin moskeijoistakin.

Patsaat

Joo, joku miehennäköinen oli torilla, Ohridissa. Ei siitä tosiaankaan sen enempää.

Kansallismuseot

Jäi väliin, niin Ohridissa kuin Albaniassa. Vaikka niissä ehkä olisi ollut Hesarin jutun mainitsemat pyöreä ja teräväreunainen kivi, kankaanpala ja muutama vanha kolikko. Mutta Makedonian 5 MKD:n raha ihan poikkeuksellisesti kulkeutui kotiin asti, kolikon toisella puolella olevan söpön ilveksen kuvan takia.

Torit

Oli Ohridissakin. Ja itse asiassa torilla oli ihan kiva kuljeskella, katsella hedelmälaatikoita. Ostimme jopa kirsikoita ja varastin yhden minikokoisen omenan, kun halusin tietää miltä ne maistuvat. Maistuivat happamilta, mutta paikalliset söivät niitä. En tiedä mikä hedelmä oli. Barcelonassa kävin tori/kauppahallialueella toisenkin kerran kaupungissa toiseen kertaan vieraillessani.

Vanhatkaupungit

Juu, kuljettiin läpi tällainen Ohridissakin. Ihasteltiin (?) matkamuistomyymälöiden ikkunoita (sisälle ei sentään eksytty). Kadut olivat melko helppokulkuisia, tosin nousu vanhalle teatterille ja linnoitukselle aika jyrkkä.

Panimot ja viinitilat

Tämä taisi jäädä väliin – hui kamalaa! Argentiinassa erityisesti tuli näillä vierailtua, siellä ihan kivoja paikkoja. Jossain tosin pidin enemmän viinitilalla olleesta mansikkaviljelmästä kuin maisteltavista viineistä.

Näköalapaikat

Näitä Ohridissa oli monta – linnoituksella ja paalukylällä ja erityisesti kun nousimme vuorten yli Prespajärvelle. Maisemassa näkyi taloja, vihreää ja aika paljon vettä. Vuorilta tosin vähemmän taloja. Mutta enemmän vihreää.

Eläintarhat

Puuttui Ohridista – vakava puute siis. Ei apinoita (vaikka Hesarin juttu taisi väittää, että niitä on joka maassa). Mutta merimetsoja, pelikaaneja, riikinkukkoja, kilpikonna, sisiliskoja ja käärmeitä näkyi. Ihan ilman tarhaa. Mutta ei pidä mollata eläintarhoja – tiikeri Jaipurissa oli ihan pelottava vaikka häkissä olikin. Pekingissä olisi ollut kiva nähdä pandat, mutta työmatkalla oli pakko priorisoida kiinalaiset kollegat pandojen yli.

Ostoskeskukset

Kävelykatu oli. Joitakin isompia marketteja. Tiranassa olisi kuulemma ollut joku pieni ostarikin, mutta ei innostuttu hakemaan. Tiranassa oli kivasti vanhojen kirjojen myyntiä silloilla ja toreilla – jos olisi ollut enemmän aikaa tutkia tarjontaa olisi voinut tehdä mielenkiintoisia löytöjä, jopa englanninkielisinä.

10 ANKEINTA PAIKKAA?

JULY 11, 2011

Tuli taas kerran työkavereiden kanssa juteltua matkoista ja sain yllättävän kysymyksen nuorelta kollegalta: mitkä ovat olleet huonoimpia kohteita, paikkoja, johon et haluaisi mennä uudelleen. En hetimiten osannut ottaa kysymykseen kantaa, mutta jäin sitä miettimään. Piti muutamaaan kertaan kelata matkailuhistoriaa ja silti tuntuu vaikealta väittää mitään paikkaa huonoksi – omalla tavallaan kaikki ovat olleet mielenkiintoisia, mutta tietysti tuo jatkokysymys, että mihin en välttämättä olisi menossa uudelleen, niin auttoi jossain määrin seuraavan listan kokoamisessa:

- Kanarian saaret – kävimme sielläkin kerran (Puerto Rico), mutta turistien määrä ja kylien raitilla olevat tyrkyttäjät ja sisäänheittäjät eivät innosta palaamaan sinne, ei kovin herkästi ainakaan
- Thaimaa – kävimme Phuketissa n. 10 vuotta sitten ja jotenkin kun sittemmin eri yhteyksissä on ylistetty thaimaalaisten ystävällisyyttä, niin minulle jäi kyllä enemmän sellainen mielikuva, että joo, ystävällisiä kyllä, mutta tasan rahasta, eli mitä sitä erikseen ylistämään. Ja sielläkin oli jo silloin turhan paljon rantaturisteja
- Albania – 3 tuntia Tiranassa oli ihan riittävä aika
- Entisen Jugoslavian maat, paitsi ehkä Kroatia ja Montenegro (siis Bosnia, Sprska, Makedonia) – vähän turhan köyhiä ja/tai sodan runtelemia vielä
- Emiraatit, paitsi Dubai, Abu Dhabi ja Ajman – Ajmanissa vaan poikkesimme, mutta lounaan verran taukoa rannalla loi positiivisen mielikuvan paikasta (siis “huonoiksi” jäivät Fujeirah, Ras Al Khaimah, Sharjah ja Umm Al Qaiwain)
- Oman – outoudessaan ihan käymisen arvoinen, mutta toiseen kertaan – ehei ...
- Kypros, täällä vietimme määrittelemättömällä majoituksella viikon kohta kait 20 vuotta sitten – ehkä tuo määrittelemättömän majoituksen syytä tai sitten ihan saari sinänsä, vähän samat fiilikset kuin Kanarialta, että ei kiitos ... (sen sijaan Kreetalle voisin mennä vaikka toistekin)
- Slovakia – kävimme päiväretkellä Bratislavassa ja kyseinen päiväretki junamatkoineen oli ihan mielenkiintoinen eikä kaupungissakaan mitään erityistä vikaa ollut, mutta verrattuna taas toiseen pieneen kaupunkiin samalla suunnalla, Slovenian Ljubljanaan, niin jälkimmäiseen voisin vaikka mennä toistekin)

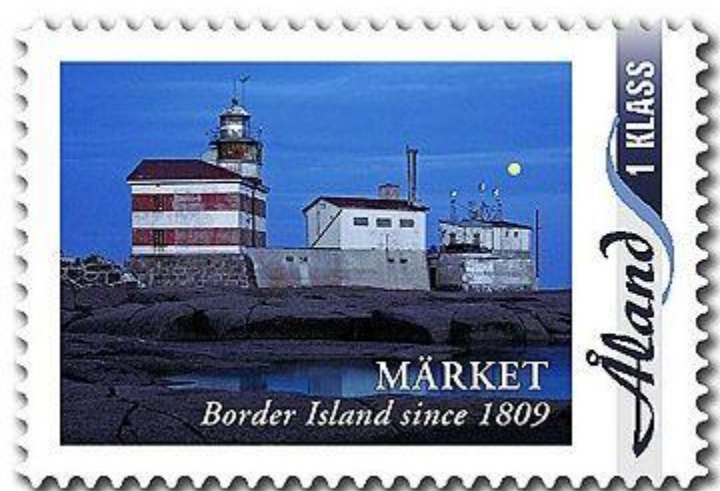
No, tässä taisi jo olla vähän ylikin kymmenen “huonointa”. Yhteisenä nimittäjänä ehkä jotenkin se, että noissa paikoissa ei ole ollut mitään erityistä ja/tai että niissä ei ole ole tullut sellaista fiilistä, että tänne voisi vaikka (ainakin lyhyeksi aikaa) jäädäkin – kuten

vaikka nyt moneen oikeasti länsimaiseen kaupunkiin.

[Parhaita](#) listasinkin jo jokin aika sitten.

SUOMEN MAJAKOITA

[JULY 16, 2011 PSCHILDT 1 COMMENT](#)

Veneilyvuosina tuli purjeveneellä käytyä Utössä ja Isokarilla, tietysti, Saaristomerta kierrellessä.

Samoin tuli, tietysti, käytyä Bengtskärillä, vaikka loppumatka Kasnäsistä Bengtskäriin tehtiinkin yhteysaluksella – Bengtskär kun ei purjeveneellä ole helpoimpia rantautua. Muutamia vuosia sitten käytiin ihan muuten vaan kesäretkellä Söderskärillä. Tänä kesänä suunnitelmissa on Märket – jos vaan tuuliolosuhteet sallivat suunnittelemamme retken sinne Eckeröstä. Ja loppukesästä vielä Russarön retki.

Muutamia on tietysti merellä ohitettukin, ainakin Gustav Dalén, Harmaja ja Helsinki – ehkä muitakin, jos [listan](#) kävisi tarkemmin läpi.

Olisikohan näistä, majakoista, keräilykohteeksi sitten kun maita on tarpeeksi kasassa? Onhan tässä jo jonkinlaista alkua ...

ONE THOUGHT ON “SUOMEN MAJAKOITA”

1. **Ulla Grönroos**

[JULY 24, 2011 AT 7:51 AM](#)

Mun mielestä tää on hyvä keräilykohde! Majakoissa on jotain mielenkiintoista!

ÅLAND 2011

JULY 23, 2011 PSCHILDT 3 COMMENTS

Kirjailija Anni Blomqvistin kotitalo Simskälässä, Vårdössä Ahvenanmaalla

(Klikkaa pientä kuvaa nähdäksesi lisää kuvia.)

Kesän kotimaan matkamme suuntautui Ahvenanmaalle – vähän sillä idealla, että käydään katsomassa paikkoja, jotka ovat aikaisemmin jääneet väliin tai ovat uusia – ja sellaisiksi lyhyelle matkalla valikoituivat sitten Märketin majakka, Havsviddenin alue ja Väderskar.

Ahvenanmaalle tulimme autolautalla (Tallink) Turusta – aikaista aamulähtöä lukuunottamatta aikataulu oli ihan mukava (8:15 – 13:35), etenkin kun yövyimme Turussa Pirkon veljen luona edellisen yön.

Laivalta ajoimme suoraan Eckerön postitalon kahvilaan, jossa nautimme ensimmäiset Ahvenanmaan pannukakut – must Ahvenanmaan reissulla. Vasta seuraavaksi haimme avaimet Käringsund Resort & Conference -alueen vuokramökkiimme. Käringsundin mökki oli ihan kelvollinen – joskin arvokas tapa yöpyä, kun olimme alueella vain yhden yön ja oikeastaan vain yövyimme mökissä. Mutta halusimme juuri Käringsundin alueelle, niin saimme hiukan samalla fiilistellä Käringsundin satamassa aikaisempien vuosien purjehdusreissuja. Retki Märketille tehtiin illalla, n. klo 18 – 22:15, josta venematkaan (14 mpk) kului 2 x 1:15 melko reippaassa 10 m/s etelänpuooleisessa

tuulella. Tuuria sinänsä, että kun varasimme matkan pari kuukautta aikaisemmin, mukaanlukien Märketin retken, niin tuulet sitten juuri sunnuntai-iltana mahdollistavat retken – maanantai-iltana se olisi jäänyt tekemättä.

Eckeröstä jatkoimme lyhyen Maarianhaminassa pistäytymisen jälkeen [Havsviddenin](#) alueelle, jota vaikka hotelli, huvilat ja satama onkin avattu vasta 2010, useampikin ystäväni oli ehtinyt kehua. Ja olihan se hieno, erityisesti rantakallioilta pohjoiseen avautuvat maisemat. Asuimme, kun yövyimme siellä vain yhden yön (ja kun olimme reissussa kahdestaan) vain hotellihuoneessa, joka oli melko pieni, mutta ehdottoman siisti ja tasokas. Huvilassa olisi asunut väljemmin, mutta vain yhtä kesäyötä varten se ei tuntunut tarpeelliselta – mutta jos joskus palaisimme Havsviddeniin pitemmäksi ajaksi, niin kannattaisi varmaan harkita. Illallisen söimme paikan ravintolassa – sekin neljän tähtensä väärtti. Saunoja ja uima-altaita emme tällä reissulla kokeilleet, mutta luontopolun kiersimme ja nautimme kovasta tuulesta rantakallioilla. Ja venesataman vilkseestä.

Havsviddenistä jatkoimme Jan Karlsgårdenin kautta (lisää Ahvenanmaan pannukakkua!) Simskålaan, jossa majoituimme [Stormskärs Vårdshusiin](#), joka järjesti tiistai-iltana iltaretken Vaderskärille, saarelle, jossa televisiosarja [Myrskyluodon Maija](#) kuvattiin 70-luvulla. Kuvauksissa käytetyt rakennukset (ja tietysti maisemat) olivat edelleen saarella jäljellä. Kävimme myös kirjailija Anni Blomqvistin kotitalossa, jonne pääsee asiasta etukäteen sopimalla tutustumaan ja vielä Vårdön hautausmaalla katsomassa kirjailijan hautaa.

Vårdössä kävimme myös ystäviemme Ahvenanmaan kesämökillä – kun sellaisen on perinyt, niin se kannattaa pitää, vaikka sinne ei kovin usein ehtisikään, sellaista kuin ei mantereella asuvat suomalaiset voi ostaa. Ja sitten palasimme [saaristolautoilla](#) Vårdön Hummelvikistä ensin Torsholmaan (2½ tuntia) ja sitten vielä Åvasta Osnäsiin (Vuosnainen) (½ tuntia). Lautoilla oli oikeastaan mukavampi matkustaa kuin Tallinkilla ja kun yövyimme turistina Vårdössä saimme varata autopaikat molemmille lautoille siten, että pääsimme kulkemaan koko matkan keskeytyksittä – ja edullisella “paikallisten” tariffilla. Ei-yöpyvien turistien autohinta lautoilla Ahvenanmaalta Kustaviin onkin korkeampi kuin Tallinkin (tai Vikingin) hinta eikä paikkaa voi varata koko reitille samaksi päiväksi etukäteen.

Ahvenanmaalla oli taas kerran ihan mukavaa – säät suosivat, paikallinen ruoka (ja saaristoleipä) oli hyvää ja ruotsinkieltä on hyvä aina joskus päästä vähän verryttelemään käytännössäkin.

Pitäisiköhän sitä oikeasti harkita seuraavan vuoden vaihteen viettämistä Havsviddenissä kuten veljeni perheineen viime vuoden vaihteessa?

3 THOUGHTS ON “ÅLAND 2011”

1. Ulla Grönroos

JULY 24, 2011 AT 7:32 AM

Kiva reissu teillä! Ja hvyiä kuvia! Tosi kiva kun sulla on tuo linkki sinne Märketin sivuille. Pakko päästä joskus käymään siellä! Me ajettiin tänä kesänä Ahvenanmaan läpi – ois sopinut siihen reissuun aika hyvin kun tultiin Ruotsista Eckeröhön suoraan. No, tosi kaunis paikkahan se on eli kyllä sinne voi mennä taas uudestaan :-). Ja mekin tultiin kotiin saaristolautoilla mutta sitä eteläistä reittiä. Yövyttiin Kökarissa.

2. **Anu T - Arjen timantteja**
OCTOBER 21, 2015 AT 9:43 AM

Kivoja paikkoja ja kauniita kuvia ihanista maisemista! Suunnittelin viime kesänä perheellemme Ahvenanmaan reissua ja tarkoitus oli mennä yöpymään nimenomaan tuonne Käringsundin mökkeihin. Loma-ajankohtamme selvisi vain niin harmittavan myöhään, ettei mökkejä ollut silloin enää saatavilla ja suunnitelma meni uusiksi. Ehkä ensi kesänä. Ja no, nyt on HavsVidden mukana tuossa suunnitelmassa. Sitä ei voi enää ohittaa jos ja kun Ahvenanmaalle menee Tuo Annin paikka pitää myös pitää mielessä.

1. **Pirkko**
OCTOBER 25, 2015 AT 11:02 AM

Kiitos Anu kommentistasi! Käringsundissa muutamaankin kertaan olleena olemme oppineet, että sieltä tosiaan majoitus pitää melkein varata vuotta ennen, on sen verran hyvin etenkin ruotsalaisten suosiossa!

BERMUDA (JA KANADA) 1989

JULY 24, 2011 PSCHILDT 1 COMMENT

Majakkamatkailusta tuli mieleen Bermuda – sillä muistelimme siellä(kin) käyneemme paikallisessa majakassa ([Gibbs Hill Lighthouse](#)). Joten pieni takautuma matkailussa 22 vuotta taaksepäin.

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia Bermudalta)

Bermudassa kävimme Pirkon silloisen työnantajan (Digital Equipment Corporation) kustannuksella – konsulttien parhaimmistosta valittiin vuosittain pieni joukko palkittavaksi edellisen vuoden työstä jossain päin maailmaa (yleensä kohtuuetäisyydellä Bostonista) järjestettävässä tilaisuudessa. Kohtuuetäisyys Bostonista tarkoitti eurooppalaisille osallistujille matkustamista kauas, joten samaan matkaan liitettiin usein muutakin matkailua, aina maailmanympärysmatkoja myöten. Meidän matkareittimme Bermudalle kulki New Yorkin, Bostonin, Washingtonin ja Buffalon (Niagaran putoukset, niin Yhdysvaltojen kuin Kanadan puolelta) kautta. Bermudalla vietimme viikon.

Aamupäivisin Pirkko osallistui lyhyille luennoille (työmatka!) ja muuten osallistuimme retkille (osa palkintomatka järjestelyjä) ja iltajuhliin, joita riitti lähes joka illalle eri teemoilla.

[Hamilton](#) oli viehättävä pastellinvärinen pikkukaupunki, jossa oli runsaasti risteilyaluksia – monen niistä poikennevat edelleen myös Bermudalle. Retkistä vedenalainen kävely oli yksi erikoisimpia. Bermudashortseja olisi ollut tarjolla

runsaasti, mutta emme sitten innostuneet niitä ostamaan – tyypillisimmillään niitä tarjottiin pikkutakki ja shortsit -yhdistelmänä miehille.

Bermudalta palatessamme kohdallemme osui tilanne, jossa Finnairin kone, jolla meidän piti New Yorkista lentää Suomeen kolaroi Kennedyn kentällä ja kyseinen lento viivästyi 20 tuntia. Työmatkalla kun olimme, niin meillä oli kuitenkin (vielä 80-luvun lopulla!) business-luokan liput, ja niinpä Finnair sai meidät sitten reititettyä uudelleen BA:lla Lontooseen ja sieltä edelleen Helsinkiin, joten meidän paluumme myöhästyi vain 5 tuntia.

ONE THOUGHT ON “BERMUDA (JA KANADA) 1989”

1. **Suvi Patjas**

SEPTEMBER 30, 2017 AT 11:28 AM

Hei vaan! Instassa ‘nähtiin’ ja sanoit että voin kysyä Bhutanin-matkasta Mikä mahtoi olla teidän matkanjärjestäjä? Ja oliko hyvin järjestetty? Otitteko matkapaketin täältä vai otitteko yhteyttä sikäläiseen matkanjärjestäjään? Saiko rahoille vastinetta? Menittekö sinne Kathmandun kautta? Hämähäkkejä? Vuoristotautia?

Terveisin Suvi

PUUTARHANHOITOA

JULY 28, 2011

Keväällä huomasin jostain lehdestä jutun, jossa ehdotettiin perunoiden kasvattamista peltiämpäriissä vaikka parvekkeella. Ja kun satuimme omistamaan vanhan peltiämpäriin, johon Lasse sai vielä askarrelltua joitakin reikiä pohjaan, jotta vesi ei jäisi siihen seisomaan ja kun Tapiolassa käydessäni vihanneskojussa sattui olemaan tarjolla myös siemenperunoita, niin investoin muutamaan sellaiseen (maksoivat muistaakseni 20 senttiä) ja ryhdyin perunanviljelijäksi. Ämpäriä tosin pidimme terassin nurkalla parvekkeen sijaan, mutta sama periaate. Ja tulihan sieltä perunoita, kahden hengen perheelle yhdeksi (reiluksi) ateriaksi!

Oheisena vielä lehden juttu, eli testatut ohjeet:

ROMANIA

AUGUST 14, 2011

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia.)

Elokuun alussa teimme lyhyen matkan Romaniaan – maahan numero 99 (Pirkolla).

Matkaa suunnitellessamme olimme hetken aikaa kahden vaiheilla, että asuako osittain Transsilvaniassa ja osittain Bukarestissa, vai Bukarestissa, mutta päädyimme sitten, kyseessä kun oli lyhyt matka, majoittumaan Bukarestin Ramada Majestic -hotelliin Calea Victoriei. Hotellin sijainti Universitatii -aukion läheisyydessä oli hyvä, lentokenttäbussi (783, 2 hengeltä n. 8 leitä suuntaansa) kulki läheltä, vanhan kaupungin ravintolakadut olivat lähellä, Internet ilmainen ja Parlamenttitalokin kävelyetäisyydellä.

Hotellista saimme Bukarestin kartan, joka ehdotti kolmea eri kävelykierrosta kaupungissa ja kiersimme kursoorisesti ne kaikki. Yhden varrella olivat mm. Cismigiuin puisto ja Parlamenttitalo – tai The People's House, kuten sitä nykyisin virallisesti kutsutaan. Toisen varrella nippu museoita (jotka jätimme väliin), Vallankumousaukio (Piata Revolutiei) ja siis naapurissamme ollut 21. joulukuun 1989 aukio (joka myös nimellä Universitatii -aukio tunnetaan).

Kolmas käsitti Herastraun puiston (joka oli ihan kiva kävellä läpi), [Dimitrie Gusti - ulkoilmamuseon](#), joka kuulemma on Tukholman jälkeen seuraavaksi suurin ulkoilmamuseoalue, vilauksen Vapaan lehdistön talosta (The House of the Free Press) ja Riemukaaren (hetken aikaa saatat luulla olevasi Pariisissa!).

Ulkoilmamuseoalueella sattui olemaan jotkut aktiviteettiviikot meneillään: lapset mm. tekivät savitöitä ja maalasivat "pääsiäismunia", mikä teki vierailusta mukavan elävän. Ja

sää suosi – ei ollut liian kuuma, muttei sateistakaan. Sattumalta kaupungilla havaituista asioista pidin eniten Nooan Arkki -taideteoksesta Piata Romanan lähellä. Bukarestin lisäksi käytimme yhden päivän kokopäiväretkeen Transsilvaniaan. Valmista turistiretkeä ei tosin löytynyt emmekä halunneet kokeilla ajaa Bukarestissa, joten päädyimme vuokraamaan auton ja kuljettajan, joka sitten vie meidät Sinaian luostariin, [Branin \(“Dracula”\) -linnaan](#) ja Brasovin kaupunkiin. Transsilvanian alue oli vuoristoista ja vihreää – siinä missä Bukarestin lähiseudut olivat tasaista peltoa. Matkalla näimme mm. paljon auringonkukkapeltoja. Draculaa tai vampyyrejä emme nähneet paitsi Branin linnan läheisissä turistimyymälöissä. Brasov oli todella viehättävän näköinen kaupunki – melkein jäimme miettimään, että olisiko majoittuminen sittenkin pitänyt jakaa Brasovin ja Bukarestin välillä. Branin linnan lähellä ohitimme Rasnovin kylän, jonka kuljettajamme kertoi olevan tyypillinen mustalaiskylä. Kylän liepeillä olikin joitakin hevosvankkureita, ihmisiä keräämässä polttopuita ja läheisessä liikenneympyrässä useita hevosia vapaana pienenä laumana – näin siis elävät ne Romanian mustalaiset, jotka eivät ole lähteneet jonnekin päin Eurooppaa kerjäämään.

Shoppailumatka Romanian matkamme ei ollut – Bukarestin keskustassa kävimme kevyesti katsomassa Unirea ja Cocor -ostoskeskukset ja teimme jonkin verran “ikkunaostoksia” Calea Victoriein luksusputiikeissa, mutta kotiin taisi tulla vain muutama jääkaappimagneetti.

LISÄÄ SUOMEN MAJAKOITA: RUSSARÖ

AUGUST 22, 2011

(Klikkaa pientä kuvaa nähdäksesi lisää kuvia)

Retki [Russaröhön](#) on ollut suunnitelmissamme jo pari vuotta, mutta vasta tänä kesänä se sitten toteutui – ja toteutui hienosti, sillä ajatellen sitä, että retki pitää varata etukäteen, jotta [järjestäjät](#) ehtivät tarkistaa osallistujien henkilöllisyyden Puolustusvoimien alueella vierailua varten, niin sää oli kesäisen aurinkoinen ja meri lähes tyyni, vaikka elokuun loppupuolella oltiin.

Saarella on paitsi majakka, myös Puolustusvoimien hallussa oleva kasarmi, sotilaskoti, harjoitusalueita – ja mm. isoja tykkejä, joilla on mielenkiintoinen historia alkaen niiden valmistamisesta Chileä varten, ja jatkuen niiden siirtämiseen välillä Turkuun Hangon alueen sodanjälkeisen miehityksen ajaksi. Saarella vieraillessamme Puolustusvoimien edustaja muistutti myös, että jos täällä otettuja valokuvia haluaa julkaista, niin (ainakin teoriassa) siihen pitää saada Puolustusvoimilta lupa – mutta kun ihan oikeasti asiaa sitten Puolustusvoimista kysyin, niin antoivat luvan ihan helposti (ehkei sitä olisi tarvittukaan).

Majakkaan ei päässyt tällä retkellä sisään, mutta maisemat saaren eteläkärjestä majakan ympärillä olivat kuitenkin ehdottomasti satamasta majakalle vievän vajaan kilometrin matkan arvoisia.

Kasarmiin ja sotilaskotiin sen sijaan pääsi myös sisään ja sotilaskodissa sai jopa ostaa niitä kuuluisia munkkeja – panostimme ihan kahteen munkkiin tapauksen kunniaksi, vaikka useimmiten jaamme kahvileivän kaloreita säästääksemme.

Saarella olevat Puolustusvoimien alueet toivat yllättäen majakkaretkelle myös lukuisia nuoria miehiä nostalgiaretkelle katsomaan tuttuja paikkoja uudelleen – veikkaisin, että nämä matkailijat eivät samalla tavalla osallistu Bengtskärin, Isokarin tai Utön retkille.

Matkalla saarelle ohitimme vielä [Gustavsvärnin](#), mutta emme rantautuneet kyseiselle saarelle, tällä kertaa ainakaan.

TALL SHIP RACE (JA KULTTUURIA) TURUSSA 2011

AUGUST 30, 2011

Suuret purjelaivat kävivät Turussa tänäkin vuonna Turun Kulttuuripääkaupunkivuoden kunniaksi – joten pitihän niitä käydä taas kerran katsomassa.

Purjelaivojen lisäksi saimme samaan viikonloppuun mahtumaan nostalgivierailun Aurajokeen rantautuneeseen Boreen, jolla risteilimme vielä muutama vuosi sitten Kristina Regina -nimisenä ja kesän viimeisen viikonlopun tapahtumat Turussa Aurajoella: Muinaistulien sytytyksen ja The Elements -ryhmän akrobaattiesityksen seurannan.

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia viikonlopusta)

Näyttelytila Logomoon menimme paljoa siitä etukäteen tietämättä, mutta erityisesti Tuli on irti -näyttely oli hyvä. Enpä ollutkaan tiennyt, että se, että Turku paloi lähes kokonaan vuonna 1827 oli tamperelaisten syytä!

Ja Logomon kahvila oli aivan huikea kokemus – siihen kannattaa ehdottomasti käydä tutustumassa.

Turussa yövyimme Seaport -hotellissa satamassa, joka jokirantaan sijoittuvia tapahtumia ajatellen oli oikein onnistunut valinta. (Ja pitemmän aikavälin tavoitteena testata useimmat Turun hotelleista, niin tulipahan tässä testattua taas yksi lisää – mutta ehkä Scandic Plaza on silti vielä suosikkini.)

MEKSIKO

SEPTEMBER 9, 2011

Syksyllä 1987 kävimme Mexicossa – tämäkin Pirkon silloisen työnantajan (edesmennyt Digital Equipment Corporation) laskuun, Excellence '87 -juhlat järjestettiin Acapulcossa 16-21.10.

Suomesta Excellence -juhliin tänä vuonna osallistui 6 pariskuntaa.

Matkareittimme oli Helsinki – New York (1 yö) – Mexico City – Acapulco (6 yötä) – Mexico City (3 yötä) – Houston – New York – Helsinki. (Houston ilmestyi reittiin siksi, että lakon takia lentoamme Mexico Citystä New Yorkiin ei ollutkaan, mutta onnistuimme sitten reitittämään itsemme uudelleen New Yorkiin ajoissa jatkolentoamme varten).

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia.)

Acapulcossa asuimme kuuden tähden Acapulco Princess -nimisessä hotellissa, selkeästi "irrallaan" oikeasta Mexicosta (paikallisilla ei tainnut sinne olla edes asiaa paitsi työntekijöinä), osallistuimme järjestettyihin retkiin, team building -aktiviteetteihin ja iltajuhliin erilaisilla teemoilla. Joinakin aamuina ohjelmassa oli myös asiallisia luentoja – tähän oli työmatka – mutta yleensä ne kestivät vain pari tuntia.

Retkillä näimme mm. Acapulcon kuuluisat hypyt kalliolta 40 metrin korkeudesta La Quedabrassa, team building -aktiviteettina kamppailimme ansiokkaasti Suomen puolesta miniolympialaisissa ja jotain iltajuhlaa varten saimme jättiläismäiset sombrerot, jotka sitten sisukkaasti kuljetimme käsimatkatavaroissa Suomeen asti – vasta vuoden 1998 muutossa taisimme niistä luopua.

Palkintojenjakojuhlassa esiintyi amerikkainen Four Tops -yhtye ja monen ruokalajin illallisen tarjoilua tarjoilujoukkojen esimiehet ohjasivat isossa salissa radiopuhelimilla varmistaakseen kaiken tapahtumisen aikataulussa.

12 hengen ryhmästäimme osa jatkoi varsinaisen tilaisuuden jälkeen vielä lomaa Acapulcossa auringonoton merkeissä, mutta me jatkoimme matkaamme Mexico Cityyn, ajatuksena nähdä Mexicosta vähän muutakin kuin suljettu hotellialue. Ja näimmehän me, kaupungin keskusaukio Zocalon, Diego Riveran seinämaalauksia, Chaputepecin puiston ja Torre Latinoamericanon. Yhtenä iltana tilasin pizzan ja kun nälkäinen olin, niin valitsin L (tai XL) -kokoisen ja sain sitten noin 50 cm halkaisijaltaan olevan pizzan, josta söin alle neljänneksen! Kaupungissa liikuimme mm. kuplavalokkaritakseilla, joista oli poistettu toinen etuistuin, jotta kulku takapenkille onnistuisi suhteellisen kätevästi.

Kaupungin ulkopuolella kävimme katsomassa mm. [Aurinko- ja Kuupyramidit](#) ja näimme tietysti matkalla (turvallisesti bussin ikkunasta) kaupunkia ympäröiviä slummeja.

[Mexico City](#) oli (tuolloin) kai asukasluvultaan maailman suurimpia kaupunkeja ja myös maailman saastuneimpien kaupunkien listan kärkisijoilla, mutta lyhyen vierailun aikana enemmän kaupungin sijainti korkealla (yli 2 km) taisi vaikuttaa siihen, miten ilman siellä koimme.

ENNEN JA JÄLKEEN 11/9/2001

SEPTEMBER 10, 2011

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia)

World Trade Centerin tornit tuhoutuivat 10 vuotta sitten ja media Suomessakin on pitänyt huolen siitä, ettei maailmaa muuttaneen ja lähes 3000 ihmisen hengen vieneen terroristi-iskun vuosipäivä mene huomaamatta ohi.

Kun olemme vanhoja valokuvia muutenkin käyneet läpi ja tuoneet osaa niistä uusiin medioihin, niin lisäsimme kuviin New Yorkin matkaltamme maaliskuussa 2004 myös joitakin kuvia keväältä 1986.

1986 olimme ensimmäistä kertaa kaupungissa ja kiersimme "kaikki" pakolliset nähtävyydet. World Trade Centeriä en ihan pakollisena pitänyt, mutta Lasse halusi, että käydään sielläkin ja niin sitten jonotimme ylös (minä hiukan mököttäen) – mutta hyvä siis, että tuli käytyä, olisi muuten jäänyt kokonaan käymättä!

2004 poimimme nähtävyyksiä valikoivammin: kävimme Ellis Islandilla, luistelemassa Rockefeller Centerissä ja katsomassa kaupungin uutta nähtävyyttä, aukiota, josta WTC:n jäänteet oli jo korjattu pois, Ground Zeroa.

(Vuoden 1986 kuvista pari on skannattu paperikuvista, pari negatiiveista (tummimmat). Vuoden 2004 aikaiset kuvat ovat jo digikameralla otettuja.)

LAIVAUUTISIA

SEPTEMBER 17, 2011

Tämä blogi on nimetty syksyllä 1997 hankkimamme Artina33 -merkkisen purjeveneen, jonka nimeksi tuli S/Y Meriharakka mukaan. Syksyllä 2006 myimme sen Pirkon veljelle (joka oli tullut veneen osa-omistajaksi jo aikaisemmin) – mutta kun vene jäi sukuun, niin vähintäänkin vierailimme sillä joka kesä senkin jälkeen.

Tänä syksynä veljeni myi veneen pois, vuosimallia 1988 oleva vene ei enää tilaratkaisuiltaan täyttänyt hänen nykyisen perheensä tarpeita ja olihan veneellä jo

ikääkin, yli 20 vuotta. Eli nyt ei sitten S/Y Meriharakasta ole enää jäljellä kuin muistot – mutta niitä toki on, hienoja ja paljon!

Mutta, veneitä tulee ja veneitä menee. Ennen S/Y Meriharakkaa oli S/Y Pica Pica (Sunwind 27) ja rinnan S/Y Meriharakkan kanssa oli välillä M/Y Harakka (Bella 561 HT) ja kauan kauan sitten kesämökillä Paraisilla pieni Robuster soutu/moottorivene.

Tänä syksynä hankimme viidennen veneemme – Terhi Saiman -merkkisen soutuveneeseen. Tarkoituksena soutaa lähivesillä ihan liikunnan vuoksi. Mutta toki liikunnan lomassa Espoon saaristossa ehtii ihailemaan maisemiakin ja vesillä, vaikka olet vain muutama sata metriä kotirannasta, veneellä on heti kesälomafiilis!

Toki syksy tulee ja tämän kesän soutu-reissut loppukesästä hankitulla veneellä jäävät alle 10 kertaan, mutta ensi kesänä sitten taas.

SYNTYMÄPÄIVÄ KÖÖPENHAMINASSA

OCTOBER 1, 2011

Useimmat matkamme varaamme vähintään 3 kuukautta ennen matkaa, jotkut jopa ½ vuotta aikaisemmin. Viime viikonloppuna kävimme Kööpenhaminassa melkein pä extempore – varasimme matkan vain viikkoa ennen lähtöä, innostuen SASin pistetarjouksesta. Tarjolla oli – kotimaan vaihtoehdot poislukien – Tukholma, Oslo ja Kööpenhamina ja näistä tietysti sitten Kööpenhaminaan!

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia.)

Varasimme ensin lennot ja lähdimme sitten valitsemaan hotellia. [Booking.com](#) ehdotti heti alkuun, että jos voit valita jotkut muut päivät, niin tee se, sillä Kööpenhamina on hyvin täynnä kyseisenä viikonloppuna. Mutta löytyi se hotelli kuitenkin, Hotel Opera lähellä Nyhavnia – loistava rauhallinen sijainti, hyvä aamiainen, pyörävuokraus hotellista ja ystävällinen henkilökunta, mutta itse hotelli oli kyllä jo vähän vanha ja nuhruinen. Niin, ja sitten piti selvittää, että miksi Kööpenhamina on täynnä ja selvisihän se, maantiepyöräilyn maailmanmestaruuskilpailut olivat kaupungissa vielä kyseisenä viikonloppuna. Sitten selvisi myös, että pyöräilystä oikeasti kiinnostunut Pirkon veli puolisoineen oli myös Kööpenhaminassa kyseisenä viikonloppuna!

Kööpenhaminassa käytimme lauantain katsastamalla Nyhavnia, Kungens Nytorvilla olleen lauantaikirpputorin, joitakin Strögetin tavarataloja ja kauppoja, erityisesti [Georg Jensenin](#) ja [Royal Copenhagenin](#). Sunnuntaiksi vuokrasimme pyörät, kävimme katsomassa pyöräkilpailun viimeisen kilpailun lähdön Tivolin edestä, kiertelimme Christianshavnin alueella ja kävimme katsomassa Pienen Merenneidon. Vierailimme myös [Danish Design Centerissä](#) – oli kiva katsella tanskalaista designia aikaisemmilta vuosikymmeniltä ja huomata, että yllättävän paljon sitä meidänkin kotonamme tai lapsuudenkodeissamme on ollut. Päivän päätteeksi söimme pienimuotoisin sukupäivällisen, Pirkon syntymäpäivän kunniaksi!

Olimme kaupungissa lauantai-aamusta maanantai-aamuun – siinäkin ajassa ehtii kaikenlaista, vaikka kieltämättä heräämiset aikaisille lennoille niin lauantaina kuin maanantainakin olivat hiukan rankkoja.

Ja tässä vielä [videona](#) Lassen kuvaamana sunnuntainen pyöräkilpailun lähtö.

KYPROS

OCTOBER 5, 2011

Keväällä 1991 ostimme elämämme (toistaiseksi) ainoan äkkilähdön määrittelemättömällä majoituksella. Kohteena keväinen Kypros ja siellä Aiya Napa ja matkaseurueena lisäksimme Pirkon sisko Asta.

Määrittelemätön majoitus ei osoittautunut 3 hengen seurueelle ihan toimivaksi – lisävuode ei käytännössä mahtunut huoneeseen ja pienellä väännöllä saimme sitten toisenkin huoneen, muistaakseni.

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia.)

Matka oli poikkeuksellinen myös sikäli, että osan matkasta vietimme oikeasti rannalla, joka oli etenkin Astalle mieleen, mutta retkeilimme myös bussilla Larnakassa, pyörillä Paralimnissä ja mopoilla Fig Tree Bayssa. Kävimme myös näköalapaikalla katsomassa Kyproksen turkkilaiselle puolelle Famagustaan, mutta rajaa emme ylittäneet – ehkei sitä saarella olisikaan voinut ylittää, enkä tuolloin, 1991, vielä laskenut monessako maassa olen käynyt.

Mieleen tältä matkalta jäivät myös läheisen, paremman, hotellin nurmikolla pummilla oleilu – ja äkkilähtö sieltä, kun sadettimet yllättäen käynnistyivät. Ja optimointi rannalta paluun, suihkussa käynnin ja Sunwings -hotellin Happy Hourin hyödyntäminen drinkkeihin: Lasse kävi nopeasti suihkussa ja tilasi juotavat kolmelle, kullekin 2, kun niitä sai 2 yhden hinnalla ja minä ja Asta liityimme joukkoon vasta hetken päästä!

EUROOPAN YTIMESSÄ ENNEN EU:TA (BELGIA, LUXEMBURG)

OCTOBER 10, 2011

Osana pientä projektiani matkakuvia 100 maasta lähdin etsimään kuvia Belgiasta ja Luxemburgista.

Ja vaikka olen käynyt Belgiassa yli 10 kertaa ja Luxemburgissakin ainakin 3 kertaa, niin ainoat valokuvat löytyivät vuonna 1990 tehdystä turistimatkasta. Muut matkat ovat olleet työmatkoja – tai liittyivät siihen (1996) kun harkitsin joitakin työpaikkoja komissiossa, enimmäkseen ajalta ennen pienikokoisia digikameroita tai kännyköitä, joissa on mukana kamera. Eikä noita kuvia vuoden 1990 matkaltakaan ollut kovin paljoa – filmikameroiden ja erikseen kehitettävien kuvien aikaan ei niitä otettu kevyin perustein joka kadunkulmassa ...

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia)

Maaliskuun alussa 1990 vietimme siis osan talvilomaamme Brysselissä ja Luxemburgissa. Brysselissä kävimme jopa, kaupungissa ensimmäistä kertaa käydessämme, kaupunkikiertoajelulla (Parlamenttitalo, Kuninkaanlinna, Cinquantenairen kolmoiskaari, silloisen EEC:n rakennukset ja tietysti, Manneken Pis.

Kävimme myös Atomiumissa, vuoden 1958 maailmanäyttelyä varten rakennetussa jättiläisatomissa. Ja kiersimme tietysti ostoskatuja ja ostoskeskuksia.

Luxemburgissa kävimme päiväretkellä junalla ja yritimme tarkkaan seurata, että koska yritämme rajan, mutta ei onnistunut, maiden välistä rajaa ei junasta onnistunut havainnoimaan (eli oli liikkuminen maasta toiseen jo silloin tuolla alueella melko sujuvaa). Luxemburgin rautatieasemalla menimme vaihtamaan rahaa, tarkoituksena saada Belgian frangien tilalle Luxemburgin frangeja, mutta katsoivat meitä siellä vähän ihmeissään – sama raha kävi jo silloinkin molemmissa maissa. Luxemburgissa kävimme katsomassa kasematteja – ja pienen kaupungin ostoskatuja. Vuonna 1990 Villeroy & Bochin astioita ei saanut jokaisesta Anttilasta vaan niitä ostettiin oikeasti tuliaisina Luxemburgin tai Saksan matkoilta.

HOLLANTI

OCTOBER 15, 2011

Belgian ja Luxemburgin jatkoksi sopinee Hollanti. Myös Hollannissa tuli vuosina 1986 – 1994 käytyä luultavasti lähes 10 kertaa, mutta siihen aikaan erityisesti lyhyehköille työmatkoille ei kameraa tavattu kuljettaa, joten turistikuvia Hollannista löytyi tosi niukasti.

(Klikkaa kuvaa Picasa-albumiin)

Ensimmäisen kerran taisin käydä maassa keväällä 1973 ollessani lukion ensimmäisellä luokalla – isäni työskenteli tuolloin Portugalissa ja vuoden 1973 päiväkirjani mukaan lähdimme pääsiäisen jälkeen Amsterdamin ja Rotterdamin kautta Lissaboniin, josta palasin takaisin viikon kuluttua, vapun jälkeen. Isällä oli Rotterdamissa varmaan joku tapaaminen, tuskin me muuten sinne olisimme poikenneet.

Syksyllä 1984 kävin Amsterdamissa Digitalin käyttäjäyhdistyksen Decuksen Euroopan syyskonferenssissa.

Digital -vuosina kävin kursseilla Utrechtissa ja/tai Nijmegenissä 1988, 1992, 1994. Vuonna 1988 kurssi oli vajaa 2 viikkoa pitkä (onkohan nykyisin enää yhtään 3 päivää pitempää kurssia olemassakaan!) ja Lasse tuli Utrechiin viikonlopuksi ja lomaili siellä toisen kurssiviikonkin. Muistaakseni kommentoi pariin otteeseen jälkeenpäin, että Utrecht oli melko tylsä kaupunki, lomailuun. Viikonloppuna kävimme päiväretkillä Rotterdamissa ja Haagissa ja Scheveningenissa rannalla. Seuraavan viikon lopulla vietimme vielä muutaman päivän Amsterdamissa, komeasti [Grand Hotel Krasnapolsky](#)ssa asuen. Indonesialaisessa ravintolassa tuli testattua, että heidän määritelmänsä "Hot" kannattaa ottaa tosissaan. [Vincent van Gogh -museo](#) oli hieno. Syksyllä 1992 osallistuin Sig Sigma -kurssille Genevessä ja jatkoin sieltä johonkin kokoukseen Nijmegeniin sillä lailla sopivasti, että Lassen kannatti taas lentää Amsterdamiin torstai-iltana ja vietimme siellä viikonlopun (ja juhlimme syntymäpäivääni!).

Myös 1994 kävin ainakin yhdessä kokouksessa Nijmegenissä, mutta tällä kertaa matka oli ihan puhtaasti työmatka. Tältä matkalta muistan matkustaneeni junalla illalla Nijmengeriin asti todetakseni sitten, että asemalta ei saa taksia ja jouduin sitten pyytämään aseman pizzeriaa tilaamaan minulle taksin aikani tilannetta ihmeteltyäni. Olisi kannattanut ottaa taksi jo Utrechtin asemalta ... noin jälkiviisaasti.

ENNEN PORTUGALIN VALLANKUMOUSTA

OCTOBER 16, 2011

Isäni työskenteli Portugalissa 1970-luvulla konsultoiden mm. Lisnaven Setenaven telakan perustamista. Konsultointisopimukseen sisältyi käsittääkseni tietty määrä matkoja kotiin, Turkuun, kuukaudessa, mutta joitakin näistä matkoista käytettiin niin päin, että minä, vanhimpana lapsena, kävin isän luona Portugalissa.

Isä asui Cascaissa, mutta kävi myös silloin kun olin Portugalissa, useimpina päivinä, telakalla, joten matkustimme aamulla yhdessä Lissaboniin, josta isä sitten otti lautan Lisnaven alueelle ja minä jäin tutustumaan kaupunkiin – tai kävin eläintarhassa kuvaamassa eläimiä, kamera oli matkassa jo tuolloin.

Lisäksi toki kävimme yhdessä Lissabonin nähtävyyksiä katselemassa, merenkulkumuseossa, merenkulun muistomerkillä, Kristus-patsaalla, lähikylissä Estorilissa ja Sintrassa ja Euroopan läntisimmällä niemellä, [Capo da Rocalla](#).

Matka Lissaboniin taisi olla ensimmäinen matkani niin etelään, että teiden varsilla kasvoi palmuja ja isän talon puutarhassa banaaneja – ehkä näistä muistoista on jäänyt elämään lähes jokaiseen matkaan liittyvä ”bongaus” että missä täällä on palmut?

Isän oleskelu Portugalissa päättyi sitten viimeistenkin matkojen osalta [Portugalin vallankumoukseen](#) 1974. Talo Cascaissa oli vuokralla, joten siitäkään ei muodostunut ongelmaa – siinä missä isän joidenkin ruotsalaisten ystävien osalta, jotka olivat asettuneet Portugaliin pysyvämmiin ja päättivät sitten kuitenkin vallankumouksen jälkeen lähteä maasta – talo taisi jäädä sinne lähes sellaisenaan.

CAGLIARI HUHTIKUUSSA 2000

OCTOBER 20, 2011

Sardiniassa tuli käytyä lyhyellä työmatkalla huhtikuussa 2000. Helsinki – Zürich – Rooma – Cagliari tiistaina sinnepäin ja samaa reittiä torstaina takaisin, eli käytännössä n. 10 tuntia matkustamista suuntaansa ja 1½ päivää perillä.

SAPin asiakastilaisuus järjestettiin Forte Village -nimisessä paikassa – josta paikkana minulle lähinnä jäi mieleen, että Sardiniassa oli huhtikuussa kylmä! Erityisesti, kun illalla hotellihuoneeseen pimeässä saapuessani en oivaltanut, että huoneeseen olisi saanut ilmastoinnin/lämmityksen päälle ja kivilattiat talven jäljeltä hohkasivat kylmää. Muistan muistuttaneeni itseäni, että matkaillessa mitään kohdetta ei saa arvioida ensimmäisen illan perusteella, silloin on vielä matkasta väsynyt ja kaikki on uutta ja outoa – ja usein siis hiukan ankeaa. Mutta kyllä se sitten siitä, seuraavana aamuna aurinko paistaa ja maailma näyttää taas paremmalta – näin oli Sardiniassakin.

JOONIAN SAARISTOSSA KEVÄÄLLÄ 2002

OCTOBER 22, 2011

Keväällä 2002 osallistuimme SunSailin purjehdusmatkalle – ensimmäinen purjehdusreissumme Itämeren ulkopuolella.

Matkan faktat:

Ajankohta: 21-27.4.

Lennot: Helsinki – Preveza – Helsinki

Purjehdusreitti: Lefkas – Sivota – Kioni (Ithaka) – Fiskardo, Eufimia (Kefalonia) – Vathi (Ithaka) – Vathi (Meganisi) – Scorprios – Lefkas, päivämatkat 18-22 mpk, koko viikko

106 mpk.

Vene: Bavaria 40

Miehistö, lisäksemme kaksi meille aikaisemmin tuntematonta pariskuntaa.

(Klikkaa kuvaa yllä, niin pääset matkasta kertovaan kuva-albumiin.)

Muita huomioita: ainakin näin alkukaudesta veneen muonittaminen ei ollut ihan yksinkertaista Kreikan saarilla. Ruokakauppojen valikoimat olivat niukahkot ja erityisesti vihanneksia ja tuoretta leipää oli paikoitellen vaikea saada. Tuulet olivat enimmäkseen heikkoja, joskin yltyivät yleensä iltapäivällä, jopa siinä määrin, että muutamat rantautumiset olivat melkein myrskyssä melkein haastavia – mutta aamupäivisin oli melkein tyyntä.

Veneessä oli suihku ja vessa, tietysti, mutta useimmilla saarilla oli mahdollisuus rannassakin käydä suihkussa, joissain paikoissa vuokrasivat jostain rannan hotellista huonetta suihkussa käymistä varten hintaan Huhtikuussa Joonian saaristossa oli vielä viileähköä, etenkin iltaisin ja merivesi oli hiukan alle 20 asteista, vaikka muutaman päivänä lounastauolla kävimmekin uimassa.

Loma kahden muille ennestään tuntemattoman pariskunnan kanssa suhteellisen pienessä veneessä sujui suuremmista ongelmista – viikko on lyhyt aika ja purjehtimisen myötä meillä kaikilla oli kuitenkin edes jotain yhteistä. Muiden pariskuntien vaimot panostivat enimmäkseen ”kotitöihin” ja miehet purjehtimiseen, mutta me osallistuimme molemmat myös purjehtimiseen. Ja kaksi naista ruuanlaittoon riittikin enimmäkseen. Ehkä jotain siitä, että tulimme toimeen, osoittaa myös se, että toisen pariskunnan mies, jolla oli vaimoa pidemmät lomat, oli myöhemmin kesällä kanssamme purjehtimassa S/Y Meriharakalla Nynäshamnista Visbyn ja Maarianhaminan kautta Turkuun.

Maisemat merellä Kreikan saaristossa ovat jylhät ja purjehtimisen kannalta selkeät, vedet ovat enimmäkseen selkeästi syviä. Pienet kylät saarilla ovat postikorttimaisia, pieniä ja rauhallisia, mitä nyt tällä retkellä Vathi Ithakalla oli hiukan isompi, voisikohan sitä jo kutsua kaupungissa. Ja asuminen ”omassa” veneessä tarjoaa mielestäni jotenkin rauhallisemman elämänrytmin kuin asuminen turistirannan hotellissa. Ihan hieno reissu tämäkin – ja muutaman vuoden päästähän palasimme sitten jo toiselle purjehdusretkelle Kreikkaan, silloin reittinä oli [Ateena – Kos](#).

JOULUMARKKINOILLA WIENISSÄ (VUONNA 1984)

OCTOBER 25, 2011

(Odotellessani inspiraatiota käsitellä lisää Afrikan matkan valokuvia ja kirjoittaa matkakertomuksia Victoria Fallsilta, Chobelta ja Namibiasta, täydennän puuttuvia ”linkkejä” 100 maata -juttuun – vuorossa Itävalta ja Wien.)

Wieniin matkustimme itsenäisyyspäivänä 1984 – talvimatka siis. Wienissä oli kylmä, lämpötilat pakkasen puolella koko viikon ja kun turistina liikuimme pajon ulkona, niin kylmähän siinä tuli. Onneksi olimme myös jo ennen matkaa päättäneet, että kun Wieniin kuuluvat kakut ja kahvilat, niin tällä matkalla syödään kakkua joka päivä ja kun tätä muutama päivä viikon matkalla harrastettiin, niin sekin ihme tapahtui, että jossain vaiheessa osa kakunpalasta jäi syömättä lautaselle! Olen päiväkirjaani jopa dokumentoinnut kunkin päivän kakun: Schwarzwälder Kirschtorte, Erdbeertorte, Sachertorte, Eclair, Apfelstrudel, pähkinävahtotorttu (tämä jäi kesken!) ja lopuksi vielä kerran Schwarzwälder Kirschtorte.

Wienissä katsastimme kiertoajelulla keskustan nähtävyydet, mm. Beldeveren linnan, kävimme tutustumassa YK:n alueeseen ([UNO-City](#)) ja teimme retken kaupungin ulkopuolelle Grinzigin viinialueelle. Kävimme myös kuuntelemassa Wiener Sängerknabeneita ja kierrettiin isoja museoita väsyksiin asti (kaupungissa oli siis kylmää, museoissa oli lämmintä). Pienempiä (ja vähemmän väsyttäviä) museoita olivat Mozart- ja Sigmund Freud -museot. Praterin huvipuistoa ihailimme vain etäältä. Kävimme myös kiertoajeulla Wienerwaldissa, näimme mm. [Liechtensteinin linnan](#) ja poikkesimme Badenissa ja Gumpoldskirchessä viinilasillisilla. Wieninleikkeestä opimme, että ei pidä tilata pelkkään wieninleikettä, silloin todellakin saa vain pelkän leikkeen. Yhtenä iltana päätimme syödä hyvin ja varasimme pöydän [Zu den drei Husaren](#) -nimisestä ravintolasta, jossa ruoka todella oli hyvää, mutta palvelu suomalaisen palveluun (?) tottuneelle, jopa hiukan päällekyvää, pääruuastakin kysyttiin haluammeko lisää ja kun halusimme, niin meille tuotiin uudet lämmitetyt lautaset, joille lisäannos tarjoiltiin. (Ravintola on kuulemma 2010 on mennyt konkurssiin, historiastaan huolimatta.) Tuliaiseksi ostettiin tietysti [Hotel Sacherista](#) sacher-torttua ja Mozart-kügeleitä! Alla olevasta kuvassa linkki pieneen kuvakokoelmaan matkaltamme Wieniin, mutta yllättävää kyllä, uhkaukset siitä, että vanhat paperikuvat ajan kanssa haalistuvat, näyttää olevan totta jo näiden 25 vuotta vanhojen kuvien osalta – kuvat jakaantuivat selvästi kahdelle filmille ja ehkä kahteen kehityskertaan ja puolet kuvista olivat jo lähes mustavalkoisia, siinä missä toinen puoli oli edelleen lähes ok.

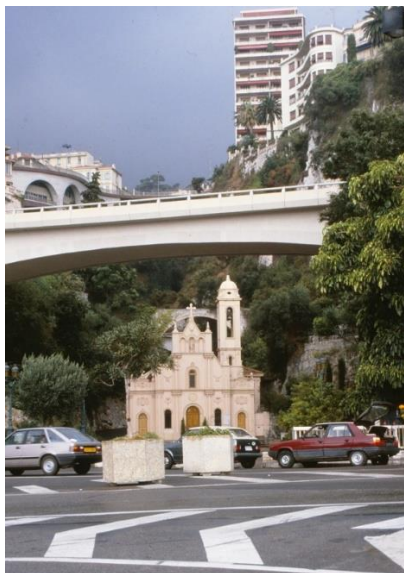
MONACOSSA DECVILLEN JA DECUS EUROPEN VÄLISSÄ 1985

OCTOBER 26, 2011

Syksyllä 1985 osallistuimme, molemmat, Digitalin järjestemään Decville '85 konferenssiin Cannesissa.

Tiistaista perjantaihin kuuntelimme tiukasti (?) luentoja Palais de Congressissa ja tutustuimme Cannesisiin ja nautimme, silloin vielä asiakkaina, Digitalin kestitsemisestä! Cannesissa asuimme Gray D'Albion -hotellissa.

Viikonlopuksi vuokrasimme auton ja kävimme Monacossa, Nizzassa ja St. Tropezissa. Monacossa kiertelimme keskeisimmät nähtävyydet – ehkä eniten mieleen kaupunkikuvasta jäi kaupungin nouseminen korkealle rannasta katsottuna. Cannesissa tai Nizzassa ei ollut tarvetta saada mahtumaan niin paljon asuntoja pienelle alueelle!

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi lisää kuvia Monacosta.)

Seuraavalla viikolla osallistuin Cannesissa Decus Europe -kokoukseen, siihen jopa ihan virallisessa roolissa, Suomen Decuksen silloisena puheenjohtajana. Viikko alkoikin silloisen Suomen Digitalin tj:n Pekka Roineen tarjoamalla illallisella. Decus Europe -konferenssi tarjosi luentoja toisen viikon aina perjantaihin asti ja lisää juhlia hienoissa hotelleissa ja jopa laivalla Cannesin edustalla.

Paluumatkaan kului sen aikaisilla lentoyhteyksillä koko seuraava lauantai reittiä Nizza – Pariisi – Bryssel – Helsinki.

Tällä matkalla muuten sattui yksi harvoista matkailuhistoriamme ylibookkaustilanteista – menomatkan Nizzaan piti sujua reittiä Helsinki – Kööpenhamina – Nizza, mutta emme mahtuneetkaan Helsinki – Kööpenhamina välille ja meidät reititettiin uudelleen siten, että kävimme välillä kotonakin odottamassa n. 4 tuntia ennen kuin lensimme Göteborgin kautta Amsterdamiin, jossa olimme yötä, ja josta vasta iltapäivällä seuraavana päivänä jatkoimme Nizzaan.

NORJASSA MM. KESÄLLÄ 1979

OCTOBER 28, 2011

Ehkä hiukan yllättäen, kun halusin linkittää 100 maata -luettelooni matkakertomuksen ja edes muutaman kuvan kustakin maasta, niin joistakin ihan lähellä olevista maista, joissa olen käynyt useita kertoja, olikin vaikea löytää materiaalia. Kuten esimerkiksi Norjasta. Muutamaa huonolaatuista kännykkäkuvaa 2000-luvun työmatkoilta lukuunottamatta kuvia piti etsiä dioista ja 70-luvun lopulta asti.

(Klikkaa kuvaa nähdäksesi Oslon kuvat)

Mutta siis, kesällä 1979, teimme automatkan Osloon, jossa silloin asui Lassen työkaveri Christer vaimonsa ja (silloin) pienen Christian -poikansa kanssa. Autona ensimmäinen uutena ostamamme auto, pirteänkeltainen Renault 5. Matkalla Osloon pysähdyimme mennessä tullen Lassen veljen luona Karlstadissa – kiersimme jopa joitakin nähtävyyksiäkin Karlstadin lähellä, kävimme mm. LM Ericsson -museossa. Oslossa kävimme Holmenkollenilla, Vikelandin puistossa ja Bygdøyssa, mutta selkeimmin vielä 30 vuoden jälkeenkin muistan terassityyppisen talon, jossa Christer -perheineen asui: 70-luvun lähiö-Suomesta tällaiset hiukan monimuotoisemmat kerrostalot vielä puuttuivat.

Sittemmin olen käynyt Norjassa työmatkoilla Digitalin aikoina 1995, SAP-konsulttien tapaamisissa 1998, SAP Nordicin vuoden 2000 Kick-offissa Lillehammerissa (eikä siltäkään reissulta yhtään kuvaa!) ja ihan työmatkalla SAPilla vielä työskennellessäni tammikuussa 2005 ja saman vuoden maaliskuussa SASilla aloitettuni kurssilla. Tältä matkalta on jopa se kännykkäkuva ...

NAISTEN ETSIVÄTOIMISTO NRO 1

NOVEMBER 14, 2011 PSCHILDT 3 COMMENTS

Osana äsken tekemäämme Afrikan matkaa kävimme myös Botswanan pääkaupungissa Gaboronessa.

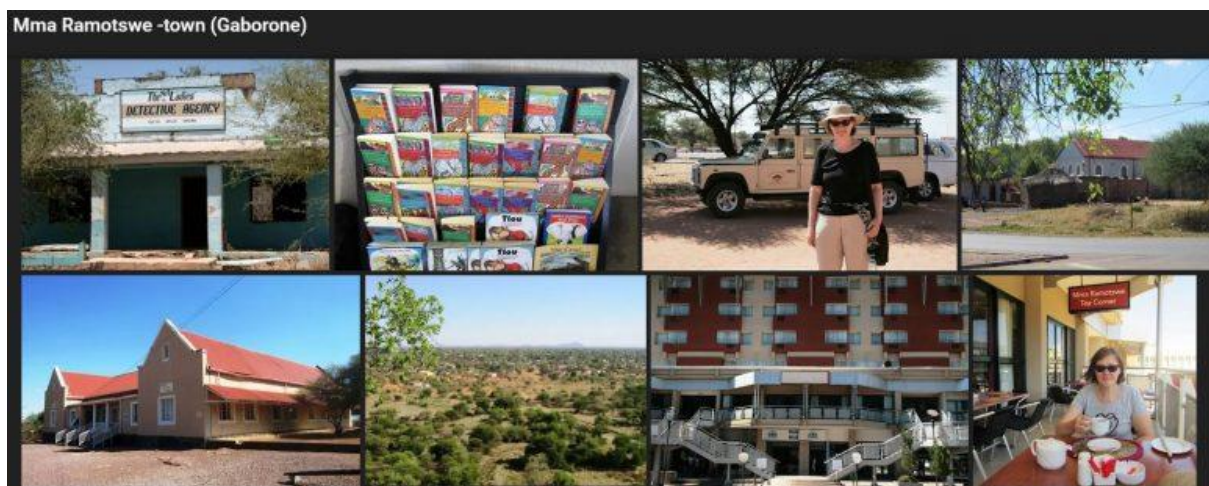
Varsinaisesti osallistuimme Olympian matkalle Victorian putoukset, safari ja Zambesi Queen, mutta kun olimme jo niin lähellä Gaboronea (Botswanan pääkaupunki) ja olen lukenut kaikki (tällä hetkellä 12) Alexander McCall Smithin [Naisten etsivätoimisto -sarjan](#) kirjaa, niin pyysimme Olympiaa räätälöimään meille matkan loppuun pari vuorokautta Gaboronessa.

Netistä löytyi sitten Africa Insight -toimiston retki, joka kierrätti meitä niin Gaboronessa kuin läheisessä Mochudin kylässä kirjasarjan ”tapahtumapaikoilla”, mukaanlukien kirjasarjasta tehdyn elokuvan ja televisiosarjan kuvauspaikoilla päivän verran ja lisäksi kävimme vielä seuraavana aamuna omatoimisesti nauttimassa Roiboos -teetä President Hotelin verannalla, kuten Mma Ramotswekin kirjoissa.

Paitsi matka kirjasarjan maisemiin poikkeaminen Gaboronessa oli hyvä lisä Olympian valmismatkaan myös sikäli, että siitä missä Victoria Falls, Choben luonnonpuisto ja Zambesi Queen -hotellilaiva kaikki edustavat turisteille tarjottavaa Afrikkaa, niin muutama päivä Gaboronessa antoi hyvän johdannon myös oikeaan afrikkalaiseen (botswanalaiseen) elämään ja arkeen.

[Televisiosarja Naisten etsivätoimisto nro 1](#) alkoi muuten uusintana Yle TV1:llä keskiviikkona 9.11. – eli jos ensimmäinen esityskerta toissakesänä jäi väliin, niin kannattaa katsoa nyt! (Ensimmäinen 9.11. jaksokin on vielä katsottavissa Yle Areenassa.)

Meriharakka-sivuilla Afrikan matkamme jatkuu tulevana viikkoina ainakin ”jaksoilla”: Victoria Falls (kohokohtana uinti putousten päällä Devil’s Poolissa), Chobe ja Namibia (paikat ja ihmiset), Chobessa safareilla nähdyt eläimet ja linnut. Pysy siis kanavalla ...

Klikkaa [tästä](#) tai kuvasta nähdäksesi kuvia Gaboronen kierrokseltamme

3 THOUGHTS ON “NAISTEN ETSIVÄTOIMISTO NRO 1”

1. [Tiia](#)

AUGUST 29, 2015 AT 9:24 AM

Luen juuri yhtä näistä kirjoista ja nyt on käynyt mielessä, että haluaisin käydä Botswanassa. Kivoja kuvia!

2. **Pirkko**

AUGUST 29, 2015 AT 5:35 PM

Kiitos Tiia kommentistasi! Botswana onkin "helppo" maa käydä Afrikassa, elintaso on Afrikan korkeimpia ja sen myötä maa on jokseenkin turvallinen.

1. **Tiia/ReiseReise**

SEPTEMBER 28, 2015 AT 1:01 PM

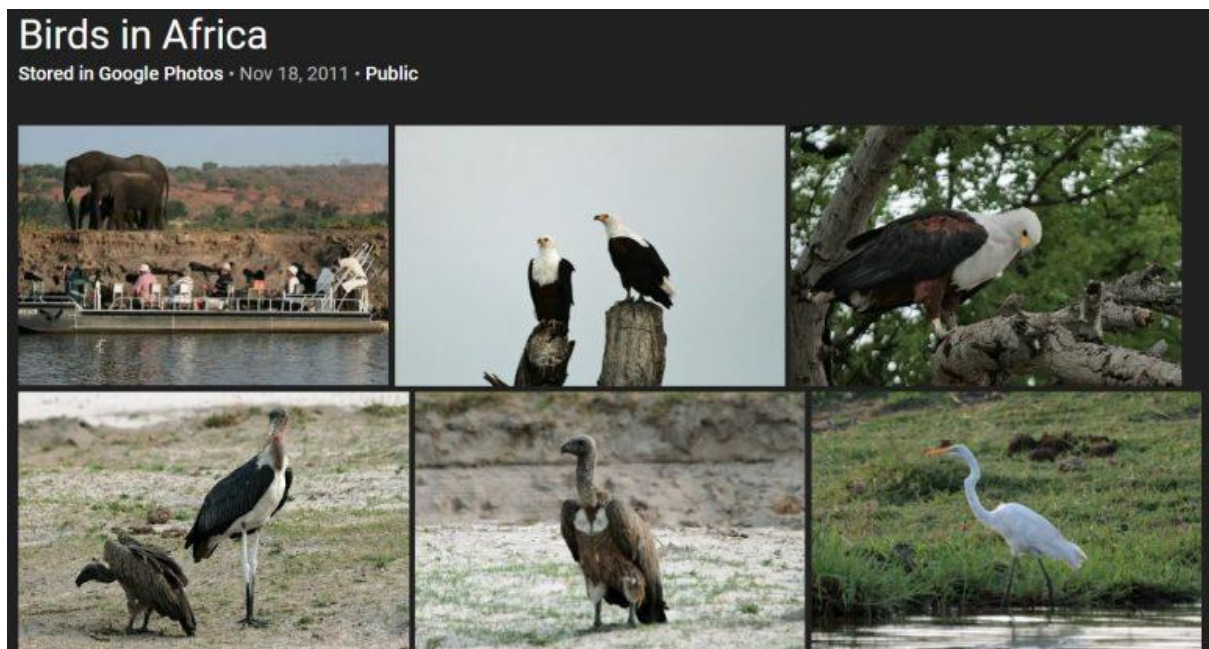
Kiva kuulla!

LINTUVALOKUVAUSTA AFRIKASSA

NOVEMBER 18, 2011

Afrikan-matkamme safariosuuksilla Chobe-joella Botswanan ja Namibian rajalla näimme todella paljon eläimiä ja etenkin joella veneellä tehdyillä retkillä lintuja.

Lassen kamerassa oli 70-300 mm:n zoomi ja sillä sai jo ihan hyviä lintukuvia, etenkin kun veneellä usein pääsi aika lähelle kohdetta. Toki lähes kaikki retkille osallistuneet valokuvasivat kaikkea näkemäänsä ihan perusdigikameroillakin (kuten Pirkko), mutta hyviä lintukuvia niillä ei oikein saa – esimerkiksi tähän Lassen kokoamaan 40 lintukuvan kokoelmaan taidettiin kelpuuttaa mukaan ihan vain muutama Pirkon kameralla otettu kuva!

Lintukuvakokoelman näet klikkaamalla tästä tai kuvasta

Chobe-joelle tehtiin myös valokuvauksen vielä vakavammin ottaville harrastajille räätälöityjä veneretkiä, näkemistämme ”tykkiveneistä” päätellen – tykkeinä pitkät objektiivit, joita kyseisissä veneissä oli jokaisella kuvaajalla.

ELÄMÄÄ CHOBE-JOELLA BOTSWANASSA JA NAMIBIASSA

NOVEMBER 21, 2011

Matkamme Victorian putouksille sisälsi myös kaksi safari-osuutta, toisen Botswanan puolella tukikohtana Chobe Game Lodge ja toisen Namibian puolelle tukikohtana Zambesi Queen -jokialus. Chobe-joki oli kuitenkin sama riippumatta siitä missä yövyimme, joten sikäli osuus Zambesi Queenillä olisi voinut olla lyhyempikin, etenkin kun laiva ei juurikaan liikkunut paikasta toiseen vaan retket tehtiin pienemmillä veneillä (kuten Chobe Game Lodgestakin) – ja laivalta puuttui ilmastointi!

Chobe Game Lodgesta teimme retkiä puistoon maastoautoilla ja veneretkiä joelle. Hotelli oli hyvä neljän tähden hotelli ja ravintolan tarjonta ei jättänyt toivomisen varaa – myös paikallisia erikoisuuksia kuten helmikanaa tai kudua tai impalaa pääsi maistamaan. Siinä missä vuonna 2003 Tansaniaan tekemällämme safarilla joissain paikoissa jouduttiin illalla säätämään sähkön tai veden saantia, täällä ei ollut mitään rajoitteita. Internet-yhteyskin löytyi, joskin hitaan puoleinen, mutta tämä oli tilanne koko alueella, myös Gaboronessa. Retkiä puistoon oli useimpina päivinä tarjolla aamulla, päivällä ja illalla – ohjelma oli

niin tiivis, että yhden aamuretken jätimme jo väliinkin (tietysti sen, jossa läsnäolleiden kertomusten perusteella nähtiin eniten leijonia!).

Eläimiä ja lintuja oli todella runsaasti – noin ensimmäisen vuorokauden mittaan olimme jo nähneet lähes kaikki lajit, jotka Afrikassa “kuuluu” nähdä, sarvikuonoa lukuunottamatta, sillä niitä ei tällä alueella ollut. Erityisesti norsuja tuli todella suurina laumoina jokirantaan juomaan. Eläimistä enemmän (ja eläinkuvat) erillisessä jutussa lähiaikoina. [Lintukuvat](#)han Lasse saikin jo valmiiksi.

[Zambesi Queen](#) -jokilaiva on rekisteröity Namibiaan, joten matkalla sinne käytiin passintarkastuksissa niin Botswanan puolella kuin Namibiassa. Zambesi Queenillä Olympian matkan 25 -hengen ryhmä täytti koko laivan, eli laiva oli vain meidän käytössämme. Hytit olivat hyvätasoisia, mutta malaria-alueella olevalla joella ilmaston puuttuminen oli hiukan hankalaa – illalla ennen valojen sytyttämistä piti varmistaa, että kaikki verkko-ovet ovat kiinni ja silti niiden rakosista taisi aina muutama hyttynen livahtaa sisälle. Laivalla ei myöskään ollut tarjolla pientä yövaloa ja tuulettimen sähköä lukuunottamatta öisin sähköä, eli illalla kiltisti nukkumaan kello 22! Jokiretket laivalta suuntautuivat enimmäkseen ihan samalle alueelle kuin jokiretket Chobe Game Lodgesta, mutta lisäksi laivalta tehtiin joitakin retkiä Namibiaan: tutustuimme paikalliseen pieneen kylään ja muutama ateria tarjottiin maissa, Afrikan öisen taivaan alla tai päivällä rannan aurinkokatoksiin.

Namibialaiseen pieneen kylään tutustuminen innosti myös pienen ryhmämme oma-ehtoiseen kehitysapuun – kylällä oli ollut vesisäiliö, mutta se oli hajonnut ja illallisella sitten yksi ryhmämme jäsen ehdotti, että kerätään tarvittavat 300 USD:tä kylälle uutta vesisäiliötä varten ja kaikki lähtivät siihen sitten mukaan (luokkaa 25 USD:tä per pariskunta siis). Zambesi Queen -laivan kapteeni lupasi auttaa käytännön järjestelyissä (ja sen valvomisessa, että kylä todella saa sen vesisäiliön) ja meille luvattiin valokuva uudesta vesisäiliöstä (ei ole vielä näkynyt, mutta jos se joskus saapuu, niin pitänee moinen kuva julkaista täälläkin).

Kuvia Chobesta tästä tai kuvaa klikkaamalla

VICTORIA FALLS – ZIMBABWE JA SAMBIA

NOVEMBER 24, 2011

[Victorian putouksiin](#) tutustuimme niin Zimbabween kuin Sambian puolelta.

Kiertomatkamme Afrikassa alkoi Victorian putouksilta Zimbabwea, jatkui sieltä Botswanaan Choben luonnonpuistoon ja Namibian raja-joelle Zambesi Queen -alukselle ja sieltä sitten taas Botswanan kautta Sambian Livingstoneen ja Victorian putouksille. Zimbabwea puolella asuimme siirtomaatyylisessä (ja kait aikaisessakin) [Victoria Falls](#) -hotellissa. Ehkä hienoin asia tässä hotellissa oli upea näkymä Cecil Rhodesin aikoinaan rakennuttamalle rautatiesillalle ja siirtomaa-aikainen tunnelma jo yli satavuotiaassa (mutta ihan hyväkuntoisessa) hotellissa.

Putouksille tutustuimme kävelyretkellä – ja tähän aikaan vuodesta ei edes tarvittu sadeviittoja tai sadetakkaa, vesimäärä putouksissa kuivan kauden lopulla oli sen verran vähäinen (kuulemma sadekauden jälkeen vettä virtaa jopa kymmenkertainen määrä). Putouksista ei sen enempää – kuvat puhunevat puolestaan.

Victoria Fallsin pienessä kylässä Zimbabwea oli tarjolla lähinnä matkamuistoja – ja nähtävyytenä tietysti myös Rovos Railin rautatieasema. Puu- ja metalliesineiden lisäksi turisteille tarjottiin ahkerasti myös Zimbabwea seteleitä, joissa nollia riitti, biljoonan seteleissä. Oikeasti ne eivät kelpanneet mihinkään, ainoa jotenkin toimiva valuutta maassa tätä nykyä lienee dollari.

Sambian puolella otimmekin sitten lähituntumaa putouksiin – jätimme väliin kiertomatkaan kuuluneen kävelyretken putouksille ja osallistuimme sen sijaan pienelle retkelle, jolla pääsi uimaan putousten päällä olevaan ”uima-altaaseen” nimeltä [Devil's Pool](#). Tästäkin retkestä kuvat kertonevat enemmän. Sambian puolella asuimme [Royal Livingstone](#) -hotellissa, joka oli myös siirtomaatyylinen, mutta vain runsaat kymmenen vuotta vanha. Sanoisinko, että paras hotelli koko matkallamme – sääli, että siellä olimme sitten vain yhden yön. Hotelli sijaitsi jonkinlaisella luonnonpuistoalueella ja mm. kun kävelimme huoneistostamme illalla ravintolaan, niin polulla tuli vastaan parikin seepra. Myös apinoita alueella oli runsaasti.

Sambian Livingstonesta muu seurue lähtikin sitten jo kotimatkalle, mutta me jatkoimme vielä muutamaksi päiväksi [Gaboroneen](#), takaisin Botswanaan.

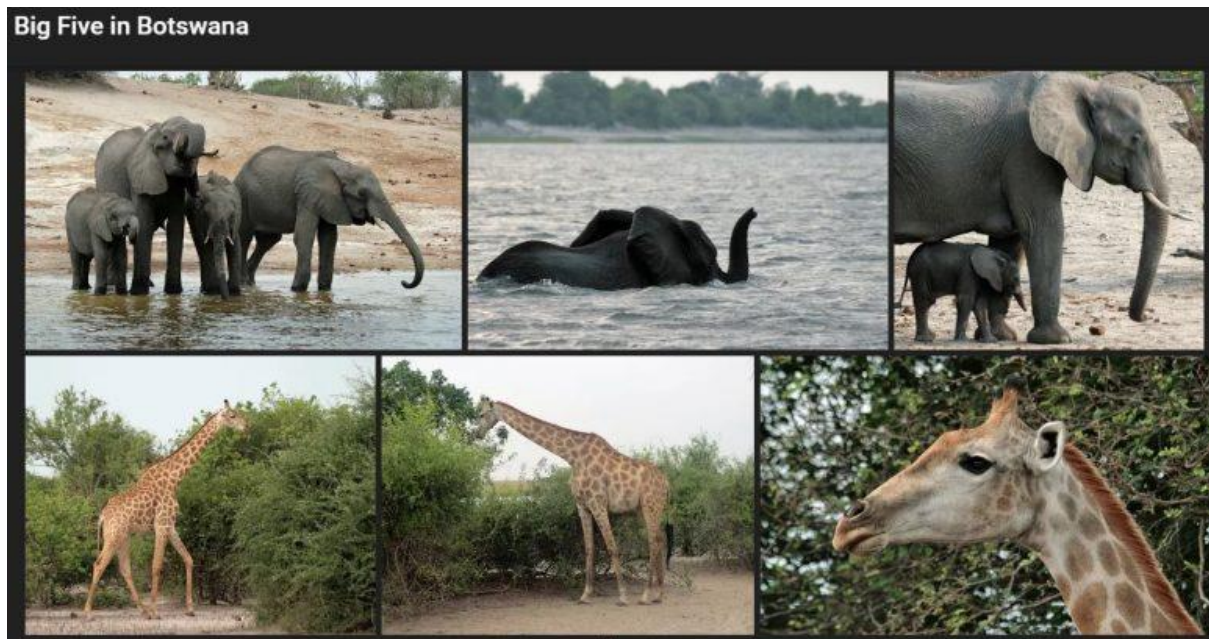
Kuva-albumiin tästä tai kuvasta klikkaamalla

SOKERINA POHJALLA – ELÄINKUVAT MATKALTAMME

NOVEMBER 25, 2011

Tässä vielä yksi juttu syksyiseltä Afrikan matkaltamme – ja [linkki](#) eläinkuviin. Eläinkuvat on otettu Botswanassa ja Botswanan ja Namibia rajalla Chobe-joella. Afrikan matkoilla on tapana tavoitella Big Fivea, viittä suurta. Yleisimmin näihin luetaan elefantti, leijona, leopardi, buffalo ja sarvikuono. Oppaat Choben alueella pitivät enemmän listasta, jossa sarvikuonon tilalla on virtahepo, sillä sarvikuonoja ei tällä alueella ollut, mutta virtahepoja sen sijaan todella paljon. Samoin norsuja oli laumoittain, eikä buffaloistakaan ollut pulaa. Näimme myös muutaman leijonan (mutta sen verran kaukaa, ettei niistä saanut hyviä kuvia – mutta niitähän meillä oli jo Serengetiin 2003 tekemältä matkaltamme). Ja sen leopardin, jopa kaksin kappalein.

Tällä matkalla oppaat opettivat meille myös Ugly Five, viisi rumaa -käsitteen. Näihin kuuluvat kuulemma paviaani, hyeena, krokotiili, marabou-haikara ja korppikotka. Näistä vain hyeena jäi näkemättä – mutta sen sijaan näimme villikoiria, joita ei kovin usein näe.

Klikkaa tästä tai kuvasta nähdäksesi lisää eläinkuva

SUORAA APUA AFRIKKAAN

NOVEMBER 26, 2011

Vieraillessamme Namibiassa Kasenun kylässä näimme myös kylän laidalla aikaisemmin olleen vesisäiliön jäännökset ja kylän tähän aikaan vuodesta lähes tyhjiään olevan kaivon. Vesisäiliöön vettä otettiin joesta, mutta säiliö oli vuosien mittaan ruostunut puhki ja hajonnut.

Namibian retken jälkeisellä illallisella eräs matkaseurueemme jäsen teki ehdotuksen, että voisimme kerätä rahat uuteen vesisäiliöön ja kun sitä yleisesti pidettiin hyvänä ehdotuksena – ja kun vielä Zambesi Queenin kapteeni lupasi hoitaa asian käytännössä,

niin rahat kerättiin (yhteensä n. 300 USD) ja asia jätettiin kapteenin hoitoon. Olympian opas, joka oli tulossa samaan kylään toisen ryhmän kanssa kahden viikon sisällä lupasi kertoa meille miten projektin kanssa kävi. Ja hyvinhän siinä näytti käyneen – oheisena muutama kuva siitä miten [säiliö tuotiin](#) kylään ja pienestä [lahjoitusseremoniasta](#) kylässä ja miten säiliö pyöritetään [kylää kohti](#).

VICTORIAN PUTOUKSET, SAFARI JA ZAMBESI QUEEN

NOVEMBER 26, 2011

Matkakertomuksemme Olympian matkalla loka-marraskuussa 2011 koostuu seuraavista artikkeleista – ja kuva-albumeista:

[Victoria Falls](#) (Zimbabwe ja Sambia)

[Botswana ja Namibia](#)

[Gaborone](#)

[Kuvat eläimistä](#)

[Kuvat linnuista](#)

PATSAITA POHJOIS-KOREASTA

DECEMBER 2, 2011

Helsingin Sanomissa oli tänään iso artikkeli Pohjois-Korean yllättävästä vientituotteesta otsikolla: Myytävänä: pompöösejä patsaita Pohjois-Koreasta.

Jutussa mainittiin Afrikka merkittävänä markkinana näille ja kuvituksena oli myös Gaboronessa oleva kolmen Botswanan historiaan merkittävästi vaikuttaneen miehen isokokoiset patsaat.

Kun Helsingin Sanomien kuva Gaboronesta oli viiden vuoden takaa, niin innostuin lisäämään muutaman tuoreen kuvan patsaista [Gaborone kansioomme](#).

Hesarin jutun lukeminen vaatii Hesarin tunnukset, mutta kauppoja siinä mainittiin tehdyn ainakin Botswanaan, Beniniin, Zimbabween, Namibiaan, Egyptiin ja Syyriaan.

VESIPUTOUKSIA

DECEMBER 9, 2011

Ellit Matkalaukku -sivustolla julkaistiin tällä viikolla sattumalta juttu vesiputouksista otsikolla Vesiputoukset – TOP 10 Maailman upeimmat kuohut. Jollain logiikalla ensimmäisenä kyseisellä listalla näytti olevan Victoria Falls, toisena Niagara (ja seitsemäntenä Gullfoss, joka myös on tullut nähtyä). Samaiselta sivustolta olen ajoittain seurannut myös Matkalla maailman ympäri -juttusarjaa.

MAABONGARIVAIMO :-)

IMAGE DECEMBER 18, 2011

MATKAVUOSI 2011

DECEMBER 20, 2011

Vuosi 2011 on kääntymässä loppuilleen – aika siis katsoa vuotta hiukan taaksepäin:

Kulunut vuosi jäänee henkilökohtaiseen historiaamme vuotena, jolloin matkailuharrastuksemme huipentui. 13 maata (Travelers' Century Clubin listalla) lisää ja kummallekin, niin Lasselle kuin Pirkolle, 100 maata täyteen, Lasselle helmikuisella risteilyllä Dubaista (Fujairahin emiraattikunnassa) ja Pirkolle syksyisellä Afrikan matkalla Zimbabwessa.

Afrikassa kävimme nyt kolmannen kerran ja joka kerta tuo manner säväyttää! Pääkohteet tällä matkalla olivat Victoria Falls ja Choben kansallispuisto, mutta vierailimme myös Botswanan pääkaupungissa Gaboronessa, joka ehkä hiukan yllättäen onkin ihan "tavallinen" kaupunki ostoskeskuksineen ja kahviloineen.

Euroopan matkoista paikkana, jonne voisi vaikka palatakin, jäi mieleen matka Isle of Manille ja Manchesteriin ja vuoden hurjimman seikkailun koimme Makedoniassa, kun jäimme tuulen takia "vangiksi" Golem Gradin saarelle, josta Makedonian poliisi sitten kävi meidät pelastamassa. Vuoden matkoista – ja lähes kaikista muistakin matkoista, alkaen 1970-luvulta, voit halutessasi lukea 100 maata yhteenvedosta näillä sivuilla.

Uudet YK:n jäsenvaltiot (8):

- [Oman](#)
- [Makedonia](#)
- [Albania](#)
- [Romania](#)
- [Botswana](#)
- [Namibia](#)
- [Sambia](#)
- [Zimbabwe](#)

Uudet TCC-alueet (5):

- [Ajman](#)
- [Fujairah](#)
- [Umm Al Quwain](#)
- [Ras Al Khaimah](#)
- [Man-saari](#)

Pirkko on myös kuluneen vuoden vastannut Nokian ja NSN:n maksuliikenteestä Suomessa ja Kiinassa olevien tiimien kanssa. Pekingissä tuli työasioissa vuoden mittaan käytyä kerran – maaliskuiselle viikolle mahtui myös vierailu Kielletyssä kaupungissa ja Kiinan muurilla. Nokian myllerrykset eivät tänä vuonna koskeneet taloushallintoa osaltamme, mutta toki organisaation ja tuoteportfolion muuttuminen aiheuttaa vähintäänkin pientä turbulenssia koko organisaatiossa.

Lasse harrastaa edelleen pyöräilyä ja on tänä vuonna myös kunnostanut itselleen Peugeot-merkkistä retropyörää. Yhdessäkin toki pyöräilemme, lenkkeilemme ja käymme kuntosalilla, mutta erityisesti pitkiin lenkkeihin Pirkolla on valitettavasti harvemmin aikaa.

Joulun ja Uudenvuoden vietämme kotona – erityisesti kun vuodenvaihte on taloushallinnon tehtävissä Pirkolla lähes vuoden kiireisintä aikaa töissä, tammikuun puolella sitten vasta helpottaa.

Rauhallista Joulun Aikaa ja Onnellista Vuotta 2012 toivottaen,

Pirkko ja Lasse

Kukkiva jouluruusu puutarhassamme Iirislahdessa 20/12/2011

MATKALUKEMISTA JOULUN AIKAAN

DECEMBER 26, 2011

Luin urakalla syksyn aikana jonoon jääneitä Mondo-lehtiä joulunpyhinä.

Muutama juttu niissä kiinnitti mielenkiintoni, esimerkiksi otsikolla Huimaavat sillat - luetellut 5 siltaa maailmassa: Mostarin silta Bosniassa, Bosporinsilta Istanbulissa, Golden Gate -silta San Franciscossa, Sydney Harbour Bridge Sydneyssä ja viidentenä Shaharahin silta Jemenissä.

Näistä vain viimeinen on näkemättä – mutta valitettavasti lehti muistuttaa, että “Shaharah on siltafanien märkä uni, mutta se sijaitsee Jemenin heimomailla, jonne matkailijat tarvitsevat turvakseen aseistetun saattuneen rauhallisinakin aikoina. Jemen on sisällissodan partaalla, joten siirrä matkaa tulevaisuuteen”. Eli ehkei ihan hetimiten

...

Lehden valinnoissa vuodelle 2012:

- kaukokohde: Vietnam
- luontokohde: Okavangon suisto Botswanassa
- puheenaihe: Lontoo
- ruokamatka: Siiderikierros
- Hiihtokohde: Chile & Argentiina
- Perhekohde: Skoone
- Kotimaankohde: Hailuoto
- Vuoden pyöräreitti: [Kööpenhamina – Berliini](#)
- Vuoden uutuuskohde: Menorca

- Vuoden comeback: Kreikan saaristo (kuvassa tietenkin Santorini)
- Vuoden kaupunkikohde: Chicago
- Vuoden ilmiö: Kotimajoitus

oli jo tuttuja kohteita, jopa Portillo -pipo Chilestä löytyy, mutta siiderikierrosta voisi harkita, etenkin jos Lontoo tulevana vuonna on olympialaisten takia ehkä turhankin ruuhkainen. Joulumatka jäi tänä vuonna väliin, mutta ehkä ensi vuonna – ja jos näistä pitäisi valita, niin sitten Vietnamiin? Tai sittenkin Balille Singaporen kautta? Hotellivinkkinä [Scarlet-hotelli](#) Cornwallissa pani miettimään, että pitäisikö käydä Cornwallissa uudelleen – edellisestä matkasta sinne onkin jo muutava vuosi.

KIRJAVUOSI 2011

DECEMBER 29, 2011

Tähän aikaan vuodesta lienee tapana tehdä erilaisia vuosiyhteenvedoja – sen innoittamana tein pienen katsauksen vuoden 2011 aikana lukemiini kirjoihin. Internetin ja television aikakautena onnistun edelleen lukemaan lähes kirjan viikossa (48 tänä vuonna), keskimäärin, lomaviikoilla enemmän, muulloin vähemmän.

Kirjavuosi käsitti osaltani, tietysti, suosikkikirjailijoideni uusia (tai ainakin minulle uusia) teoksia, esimerkiksi **Michael Palmerin** *A Heartbeat Away* ja *The Last Surgeon*, medical thriller -genreä, jota olen harrastanut kai noin aina.

Tai **Nancy Thayerin** *Beachcomber* – kirjailija, jonka takia suunnittelen matkaa Nantucketiin. **Alexander McCall Smithin** *The Saturday Big Tent Wedding Party* vei lukijansa häihin Botswanaan ja **Carmen Reidin** *Anne Valentine* -sarjan uusin New Yorkiin (*New York Valentine*). **Kate Jakobsin** *Lankakaupan joulusta* jäädä sarjansa viimeiseksi – uusin (*Lohturuokaa*) käsittelee ihan muuta kuin neulomista. **Michael Crichtonin** *Micro* on vasta lukujonossa ...

Ann-Gerd Steinbyn *Stormskärets Anni* -elämäkerran innoittamana kävimme kesällä, ihan konkreettisesti, Simskälässä ja Väderskärillä.

Yksittäisiä vuoden minulle merkittävimpiä kirjoja ovat olleet Lisa Genovan **Left Neglected** (edellisenä vuonna luin saman kirjailijan Alzheimer -kuvauksen **Still Alice**, joka samoin oli todella hieno kirja). **Koneen ruhtinas** -elämäkerran luin vasta tänä vuonna – sekin oli hieno katsaus lähihistoriaan: yrityksissä on sentään aika paljon tainnut muuttua Koneen alkuvuosista! Miika Nousiaisen **Metsäjätti** sen sijaan taisi olla ihan tästä ajasta.

Victoria & Diana Websterin **Niin monta Mount Everestiä**, joka kertoi lievästi kehitysvammaisen Victorian vaikeasta tiestä lääkäriksi, oli hyvä kertomus uskomattomasta sitkeydestä.

Kevyempia uusia tuttavuuksia olivat Hanna Tuuri (Orapihlajapiiri), jossa muutetaan Irlantiin ja vaikka Lesley Lokkon Sahramitaivas, jossa liikutaan myös Afrikassa (taidan valita kaikki kirjani siten, että niissä matkustetaan!). Matkalla tarttui käteen Sophie Pagen To Marry a Prince, vuoden kuninkaallisten häiden innoittamana kevyenä lukemisena.

Ebba von Sydowin Kungligt Snygg liittyi enemmän kiinnostukseeni muotiin kuin kuninkaallisiin.

Syksyllä tutustuin myös kirjoihin **The 100 Thing Challenge: How I Got Rid of Almost Everything, Remade My Life, and Regained My Soul** (Dave Bruno) ja **Throw Out Fifty Things** (Gail Blanke) – ja osittain niiden innoittamana olenkin lainannut entistä useamman lukemani kirjan kirjastosta sen sijaan, että olisin ostanut ne. (Osittain näin myös siitä syystä, että kirjahyllyni on aivan liian täynnä enkä halua enää kasvattaa sitä yhtään.)

Tältä osin, harrastekirjallisuus (?), ajattelin seuraavasti paneutua elämäkertakirjoittamiseen, jona ovat opukset pepi

Reinikaisen **Elämänkaarikirjoitus ja ihmisen vuodenajat** ja Timo Montosen **Kirjoita tarinasi** – ehkä ensi vuonna tähän aikaan olen ainakin ehtinyt ne lukea, kirjoittamisesta en sitten vielä lupaa mitään!